11.06.14

ஓம் :

தத் சத்

பரப்பிரஹ்மணே நம:

நன்னிலம்

ஸ்ரீ தாண்டவேசுர சுவாமிகள்

அருளிச் செய்த

கைவல்ய நவநீதம்

மூலமும்,

உரை நடை வடிவமும்

உரை நடை வடிவாக்கம்

தவத்திரு. ஜவஹர் சுவாமிகள்

வெளியிட்டோர் :

கணபதி பதிப்பகம்,

பான், நில, மாதர் ஆசை ; பொருந்தினர் , பொருந்தார்
ள்ளம் தன்னில், அந்தரத்தில் , சீவ சாட்சி மாத்திரமாய் நிற்கும் ;
நிலங்களினு(ம்) மிக்க, எ(ஏ)ழுநிலம் அவற்றின் மேலாம்,
ன்னில(ம்) மருவும், ஏகநாயகன் பதங்கள் போற்றி. (1)

ன்று,அளித்து,அழிக்கும் செய்கைக்கு,ஏதுவாம்;அயனாய்,மாலாய்,
ன்ற ஈசனுமாய் ,தானே அனந்த மூர்த்தியுமாய் நிற்கும் ;
ன்ற முத்தனுமாய் , இன்பப் புணரி, ஆதவனாய் நாளும்
ோன்றிய,விமல போத சொரூபத்தைப் பணிகின்றேனே. (2)

வருடை அருளால், யானே எங்குமாம் பிரமம் ; என்பால்
வருடைப் புவனம் எல்லாம், கற்பிதம் என்று அறிந்து,
வரிடை வெளி போல்,யான்,என் சொரூப சுபாவம் ஆனேன்;
வருடைப் பதும பாதம்,அநுதினம் பணிகின்றேனே. (3)

ன்னுடை மனது, புத்தி, இந்திய சரீரம் எல்லாம்,
ன்னுடை அறிவினாலே, இரவி முன் நிமமே ஆக்கி,
ன்னுடை நீயும் நானும், ஏகம் என்று ஐக்கியம் செய்ய,
ன்னுடைக் குருவாய்த் தோன்றும் ஈசனை,இறைஞ்சினேனே. (4)

ந்தமும், நடுவுமின்றி ,ஆதியும் இன்றி வான் போல்,
ததம் ஒளிரும் ஞான சற்குரு பாதம் போற்றி ;
தமும் வீடும் காட்ட, பரந்த நூல் பார்க்க மாட்டா,
தரும் உணருமாறு,வத்து தத்துவம் சொல்வேனே. (5)

ர்ந்த வேதாந்தம் என்னும் பாற்கடல் மொண்டு ,முன்நூல்
ங்களில் நிறைத்து வைத்தார் குரவர்கள் எல்லாம்; காய்ச்சி,
டைந்து, எடுத்து அளித்தேன் இந்தக் கைவல்ய நவநீதத்தை,
டைந்தவர், விடய மண் தின்று அலைவரோ? பசியிலாரே. (6)

ந்தனை , வேங்கடேச முகுந்தனை , எனை ஆட்கொண்ட
ர்)த்தனை,வணங்கிச் சொல்லும் கைவல்ய நவநீதத்தை,
துவ விளக்கம் என்றும் , சந்தேகம் தெளிதல் என்றும் வைத்து ,
ந படலமாக வகுத்து,உரை செய்கின்றேனே. (7)

திய அநித்தியங்கள்,நிண்ணயம் தெரி(யும்) விவேகம்;
திய இக, பரங்கள், வரு(ம்) போகங்களில் நிராசை;
தியம் உரைக்க வேண்டும்; சமாதி என்று ஆறு கூட்ட(ம்);
ந்தியை விரும்பும் இச்சை;மொழிவர் சாதனம் இந்நான்கே. (1)

ம், தமம்,விடல்,சகித்தல்,சமாதானம்,சிரத்தை ஆறாம்;
ம் அகக் கரண தண்டம் ; தமம் புறக் கரண தண்டம்;
ார் தரு கருமம் பற்றாது, அறுத்தலே விடல் என்றாகும்;
ர் செயும் காமமாதி வரின், அடக்குதல் சகித்தல். (2)

வணப் பொருளைத் தானே , சித்தம் சிந்திக்குமாறு,
தமா(ய்) வைக்கும் இத்தை,சமாதானம் என்பர் மேலோர்;
ம சற்குரு, நூல் அன்பு பற்றலே, சிரத்தையாகும்;
(ம்) மிகு சமாதி ஆறு வகையின் ,சொற்பொருள் இது ஆமே. (3)

தனம் இன்றி ஒன்றைச் சாதிப்பார்,உலகில் இல்லை;
தலால், இந்த நான்கும் அடைந்தவர்க்கு அறிவு (உ)ண்டாகும்;
தன விவேகி உள்ள(ம்) நுழையாது; நுழையுமாகில்,
சன்மங்கள் கோடி; புனிதனாம் புருடனாமே. (4)

வன் அதிகாரி ஆனோன் ; இந்திரியங்களாலும்,
பன தெய்வங்களாலும், பூத பௌதிகங்களாலும்,
பண(ம்) மூன்று அடைந்து;வெய்யில் சகித்திடாப் புழுப்போல் வெம்பி,
பம் அறு ஞான தீர்த்தம் படிந்திட, பதறினானே. (5)

ணபின்,மனைவி ,மக்கள்,அர்த்த ஏடணைகள் மூன்றில்,
னவர் வலையில் பட்டு, கை தப்பி ஓடு(ம்) மான் போல்,
ானவன்,வெறுங் கையோடே போகாத வண்ணம் சென்று,
ான சற்குருவைக் கண்டு, நன்றாக வணங்கினானே. (6)

ணங்கி நின்று , அழுது சொல்வான்; மாய வாழ்வு எனும்
ாகத்தால் உணங்கினேன்;ஐயனே! என் உள்ளமே குளிரும்
ண்ணம்;பிணங்கிய கோச பாசப் பின்னலைச்சின்னம் ஆக்கி,

ன்ன தன்சிசுவை,ஐயன்! ஆமை,மீன்,பறவை போலத்
ர் அகம் கருதி, நோக்கி, தடவி , சந்நிதி இருத்தி,
ன்னது பிறவி மாற்றும் உபாயம், ஒன்று உண்டு,சொல்வேன் ;
ான்னது கேட்பாயாகில்,தொடர்பவம் தொலையும் என்றான். (8)

ாடர்பவம் தொலையும் என்று,சொன்னதைக் கேட்டபோதே,
மடு மூழ்கினான் போல் , சரீரமும் குளிர்ந்து, உள் ஆறி
ரும் அன்பு ஒழுகுமாறு) போல் , ஆனந்த பாஷ்பம் காட்டி,
ல் மலர்ப் பாதம் மீண்டும் வணங்கி நின்று,ஈது சொல்வான். (9)

ான்னது கேட்க மாட்டாத் தொண்டன் ;ஆனாலும் சுவாமி !
ன்னது கருணையாலே, நீர் எ(ன்)னை ஆளலாமே;
ன்னது பிறவி மாற்றும் உபாயம் ஒன்று, உண்டு என்றீரே;
ன்னதுஎன்று,அதை நீர் காட்டி, ஈடேற்றல் வேண்டும் என்றான். (10)

ங்கிய விருத்தியான் என்று அறிந்தபின்,செறிந்த மண்ணில்,
ம்பையுள், புழு முன் ஊதும் குளவியின் கொள்கை போல,
ாடங்கிய குருவும், ஆன்ம சொரூபமே மருவ வேண்டி,
ம்பினுள் சீவனைப் பார்த்து, உபதேசம் ஓதுவாரே. (11)

ராய் என் மகனே ! தன்னை மறந்தவன் பிறந்து, இறந்து
ாத சுழற் காற்றுற்ற, செத்தை போல் சுற்றிச் சுற்றி,
ராத கால நேமிப் பிரமையில் திரிவன் ; போதம் ஆராயும்
ன்னை,தான் என்று அறியும் ;அவ்வளவும் தானே. (12)

ன்னையும் , தனக்கு ஆதாரத் தலைவனையும் கண்டானேல்,
ன்னை, அத்தலைவன் தானாய், பிரமமாய், பிறப்புத் தீர்வன்;
ன்னை நீ அறிந்தாய் ஆகில், உனக்கு ஒரு கேடும் இல்லை;
ன்னை நீ கேட்கையாலே ,ஈது உபதேசித்தேனே. (13)

ன்னைத்தான் (அ)சடனா,உள்ளத்து எண்ணியோ?சொன்னீர் ஐயா!
ன்னைத்தான் அறியா மாந்தர் தரணியில் ஒருவர் உண்டோ?
ன்னைத்தான் அவர்கள் எல்லாம் பிறந்து,இறந்து உழல்வான் ஏன்?

ன்னது தேகம், தேகி இவன், என உணர்வான் யாவன் ?
ன்னவன் தன்னைத் தான் என்று, அறிந்தவன் ஆகும் என்றார்;
என்ன பின், தேகி யார் ? இத்தூலம் அல்லாமல் என்றான்;
ன்னது கேட்ட ஐயர் பீழையும், நகையும் கொண்டார். (15)

கம் அல்லாமல் வேறே தேகி யார் ? காணேன் ! என்றாய்;
ாகமாம் கனவில் வந்து, முளைத்தவன் எவன்? நீ சொல்வாய்;
ாகமாம் கனவு தோன்றாச் சுழுத்தி கண்டவன் யார்? சொல்வாய்;
க, நீ நனவில் எண்ணும் அறிவுதான் ஏது? சொல்வாய். (16)

னவு கண்டது, நான் கண்ட நனவு (உ)ள நினைவு நீங்கி,
னவு கண்டதும், சுழுத்தி கண்டதும், வேறு ஒன்றே போல்,
எம் அனுபவிப்ப(து) ஒக்கும்; தெரியவும் இல்லை ; சற்றே,
னதினில் உதிக்கும்; பின்னே மறைக்கும்; அது அருளுவீரே. (17)

லத்தின் மரங்கள் காட்டி, தனிப் பிறைக் காட்டுவார் போல்;
லத்தின் உடுக்கள் காட்டி, அருந்ததி காட்டுவார் போல்;
லத்தை முன்பு காட்டி, சூக்கும சொரூபமான மூலத்தை,
ன்பு காட்ட முனிவரர் தொடங்கினாரே. (18)

த்தியாரோபம் என்றும், அபவாதம் என்றும் சொல்லும் உத்தியால்,
தம், வீடு என்று(உ)ரைக்கும் வேதாந்தம் எல்லா(ம்);
ந்தையாம் ஆரோபத்தால் பந்தமாம்; அபவாதத்தால் முத்தியாம்;
வ்விரண்டில், முந்தி ஆரோபம் கேளாய். (19)

ரோபம், அத்தியாசம், கற்பனை ஆவ(து) எல்லாம்,
ஓர் வத்துவினில், வேறே ஓர் ஓர் வத்துவினை ஓர்தல்;
ர் ஊடு பணியாய்த் தோன்றல்; நரனாகித் தறியில் தோன்றல்;
ஊடு கானல் தோன்றல்; நிறம் தலம் வெளியில் தோன்றல். (20)

ப்படிப் போல, நாம, ரூபங்கள் இரண்டும் இன்றி, ஒப்பமாய்,
ரண்டற்று, ஒன்றாய், உணர்வொளி நிறைவாய் நிற்கும்;
ப்பிரமத்தில் தோன்றும் ஐம்பூத விகாரம் எல்லாம்,

துதான் எப்படி என்றக்கால், அநாதியாம் சீவர் எல்லாம்,
பாதுவான சுழுத்தி போல, பொருந்தும் அவ்வியத்தம் தன்னில்,
து, கால தத்துவப் பேர், ஈசன் உட்பார்வையாலே,
துமூல சுபாவம் விட்டு, முக்குணம் வியத்தம் ஆமே. (22)

த்தம வெளுப்பு, செம்மை, உரைத்திடு(ம்) கறுப்பும் ஆகும்;
ந்துவ குணத்தினோடு ரசோகுணம் , தமேர் குணந்தான்;
ந்தமோடு, அழுக்கு, இருட்டாச் சொல்லு(ம்) முக்குணமு(ம்) மூன்றாய்,
ந்துளவேனும் தம்முள், ஒரு குணம் அதிகமாமே. (23)

நவழி இதுவாம்; இத்தை ஒருவழி வேறாச் சொல்வர்;
நவும் அவ்வியத்தம் தானே ,மக தத்துவம் ஆகும் ;
ந்த அருள் மக தத்துவந்தான், அகங்காரம் ஆகும் என்றும்;
ந அகங்கார(ம்) மூன்றாக் காட்டிய் குணமாம் என்றும். (24)

க்குணங்களிலே, விண் போன்று இருக்கும் சிற்சாயை தோன்றும்;
க்குணங்களினும், தூய்தா(ம்) முதற் குணம் மாயையாகும் ;
க்குணப் பிரமச் சாயை, அந்தரியாமி; மாயை,
க்குணங்களும் பற்றாதோன், நிமித்த காரணனாம் ஈசன். (25)

னுக்கு இது சுழுத்தி , இதுவே காரண சரீரம்;
ாசம் ஆனந்தமாகும் ; குணம் இராசதம் அவித்தை;
சறும் அவித்தை தோறும், சிற் சாயை சீவ கோடி ;
சமாம் உயிர்க்கு, அப்போது நாமமும் பிராஞ்ஞனாமே. (26)

முக்கொடு பற்றும் சீவர்க்கு, அதுவே ஆனந்த கோசம் ;
ழத்தி காரண சரீரம் ; சொன்னது இம்மட்டு(ம்), மோக
ழக் குணத்து இரண்டால் வந்த, மூல ஆரோபம் சொன்னோம் ;
ழத்து சூக்கும ஆரோப வழியு(ம்), நீ, மொழியக் கேளாய். (27)

ம மாயா வினோத ஈசனார் அருளினாலே,
மலி உயிர்கட்கு எல்லாம், போக சாதனம் உண்டாக;
மத குணம், இரண்டு சத்தியாய் பிரிந்து தோன்றும்;

ாற்றமாம் சக்தி தன்னில்,சொல்லிய விண்ணாம் ; விண்ணில்
ற்றதாம் ; காற்றில் தீயாம் ; கனலில் நீர் ; நீரில் மண்ணாம் ;
ாற்றும் இவ்வைந்தும் , நொய்ய பூதங்கள் என்று பேராம்;
ற்று(ம்) மற்று இவற்றில் ,போக சாதன தனு உண்டாகும். (29)

தி முக்குணம், இப்பூதம் அடங்கலும் தொடர்ந்து நிற்கும் ;
ாதில் வெண் குணத்தில் ஐந்து கூறு, (உ)ணர் கருவி ஆகும்;
ிய பின்னை ஐந்தும் உளம்,புத்தி இரண்டாம்;
ான சாதனமாம் இவ்வேழும், சற்குணப் பிரிவினாலே. (30)

ாசத குணத்தில், வேறு இட்டு எடுத்த கூறு ஐந்தும், ஐந்தும்,
ாணவாயுக்கள் என்றும், பெரும் தொழில் கருவி என்றும்,
ாவிய பெயராம் ;இந்தப் பதினேழும் இலிங்க தேகம்;
(ர்) ,அசுரர்,நரர்,விலங்காய்த் தோன்றிய,உயிர்கட்கு எல்லாம். (31)

ிவ்வுடல் மருவும் சீவன் ,இலங்கு தைசதன் என்று ஆவன்;
ிவ்வுடல் மருவும் ஈசன் ,இரணிய கர்ப்பன் ஆவன்;
ிவ்வுடல் இரண்டு பேர்க்கும், இலிங்க சூக்கும சரீரம்;
ிவ்வுடல் கோசம் மூன்றாம்; இது கனா அவத்தையாமே. (32)

ுக்கும சடம் இம்மட்டும் சொல்லினோம்; இப்பால்,
லம் ஆக்கும் ஆரோபந்தானும் அடைவினின் மொழியக் கேளாய்;
க்கும் இவ்வுயிர்க்குத் தூல தநுவும் , போகமும் உண்டாக,
க்கும் அவ்வீசன், பஞ்சீகரணங்கள் செய்தான் தானே. (33)

ந்து பூதமும் பத்து ஆக்கி ,அவை பாதி நந்நான்கு ஆக்கி,
ந்து தம் பாதி விட்டு , நான்கொடு நான்கும் கூட்ட,
ந்தன தூல பூத(ம்) மகா பூதம், இவற்றினின்று
தன நான்காம்; தூல தநு, அண்ட, புவன, போகம். (34)

லமே மருவும் சீவன்,சொல்லிய விசுவன் ஆகும்;
லமே மருவும் ஈசன்; சொ(ல்)லும் விராட் புருடன் ஆகும் ;
லமே அன்ன கோசம் ; துன்னும் சாக்கிர அவத்தை;

ய ஈசனார்க்கும், சீவர்க்கும் உபாதி ஒன்றேல்,
ரிய குருவே! பேதம் அறிவது எப்படி? என்றக்கால்,
ரிய உபாதி சீவன்; காரண உபாதி ஈசன்;
ய(ம்) மிகு சமட்டி, வியட்டியால் பேதமாமே. (36)

ங்கள் போல் வியட்டி பேதம், வனம் எனல் சமட்டி பேதம்;
ங்கள், தாவரங்கள், பேதத் தனி உடல் வியட்டி என்பார்;
ம்பிய எல்லாம், கூட்டிப் பார்ப்பதே சமட்டி என்பார்;
ங்கிய பல சீவர்க்கும், ஈசர்க்கும் பேதம் ஈதே. (37)

பனை வந்தவாறு காட்டினோம் ; காண்ப(ன) எல்லாம்,
ப்பனம் போலும் என்றே, துணிந்தவன் ஞானி ஆவான்;
ற்புதை மழைக்காலம் போய் , தெளிந்த ஆகாசம் போல,
ற்புத முத்தி சேரும் அபவாத வழியும் கேளாய். (38)

ரவு அன்று கயிறு என்றாற் போல்,ஆள்அன்று தறி என்றாற் போல்,
வன் சொல் உபதேசத்தால் கூறு(ம்) நூல் ஒளியைக் கொண்டு,
ம் அன்று, புவனம் அன்று, பூதங்கள் அன்று ; ஞானத் திரம்
னும் பிரமம் என்று , தெளிவதே அபவாதம் காண். (39)

மும் நூலும் போல்,செய்த பணியும் பொன்னும் போல் பார்க்கில்,
மும் மண்ணும் போல் ஒன்றாம், காரிய காரணங்கள்;
ல் முதல் சுபாவம் ஈறாய், ஒன்றில் ஒன்று உதித்தவாறே,
டைவினில் ஒடுக்கிக் காண்பது , அபவாத உபாயமாமே. (40)

டண தமத்தில் வந்த , தோற்றமாம் சத்தி செய்யும்,
ணை விகாரம் சொன்னீர்! இரண்டு சத்திகள் என்றீரே;
லாம் சத்தி செய்யும் மோகமும் சொல்லும் ஐயா !
டு அறக் குருவே! என்ன, கிருபையோடு அருள் செய்வாரே. (41)

ன் நிகர் தனக்காம் ஈசன் தனையும், தங்களைத் தாம் கண்ட
ணிகள் தமையும் அன்றி; நாஸ்தி , நபாதி என்னும்
ன் இடை உயிர்கள் உள்ளத்து,(உ)ணர்விழி குருடாம் வண்ணம்;

ாறமாம் பிரமத்துக்கும், புறத்து உள விகாரங்கட்கும்;
ன்ற கூடத்தனுக்கும், அகத்து உள விகாரங்கட்கும்;
ான்றிய பேதம், சற்றும் தோன்றாமல், மறைத்து மூடும்;
ன்றிய பவ வியாதி, உண்டாக்கும் உபாதி ஈதே. (43)

தாரம் மறைந்து போனால், ஆரோபம் எங்கே தோன்றும்?
தாரம் மறையாதாகில், ஆரோபம் இ(ல்)லையே என்றால்,
தாரம், சமம் விசேடமாம் என இரண்டு கூறாம்;
தாரம் சமமாம் எங்கும், ஆரோபம் விசேடமாமே. (44)

மதில், இது என்(னும்) சுட்டால், சமானந்தான் மறைந்திடாது;
 இது கயிறாம் எனும், விசேடந்தான் மறைந்து போகும்;
கம் எனும் சமானம் தன்னை, அஞ்ஞானம் மறைத்திடாது;
ர் விசேடமதாம் சீவன், பரம் எனும் அதனை மூடும். (45)

வல நிலை தோன்றாமல் கெடுத்தது, பஞ்சகோசம்;
னும், சகத்துமாகி செனித்த விட்சேபம் அன்றோ?
வரணந்தானே பாழ் அனர்த்தம், என்று உரைத்தது ஏதோ?
வரும் குருவே! என்று வினாவிடின், மகனே கேளாய். (46)

ாற்றமாம் சத்தி தானும், துன்பமாம் பவமானாலும்,
ற்றலான் முத்தி சேர்வார்க்கு அனுகூலமாகும்; காண் நீ!
ற்றமாம் பகல் காலம் போல், உபகாரம் நிசியால் உண்டோ?
ற்றம் என்ன உரைப்பேன்? மைந்தா! மறைப்பது மிகப் பொல்லாதே. (47)

த்தியில், பிரளயத்தில், தோற்றமாம் சகங்கள் மாண்டும்,
முத்திய பவம் போய், முத்தி அடைந்தவர் ஒருவர் உண்டோ?
ழுத்த விட்சேபம் எல்லாம், முத்தியில் கூட்டு கிற்கும்;
ாழுத்த ஆவரணம், முத்தி கூடாமல் கெடுத்த கேடே. (48)

தியில் வெள்ளி போலத் தோன்றிய தோற்றமான,
தியும் பொய்யே என்றால்? சத்தி சாதனமா வந்த
த்தியும், பொய்யாம் என்னில், மோக நித்திரை விலங்கால்,

பாரில், நஞ்சை நஞ்சால், இரும்பினை இரும்பால்,
யும்அம்பினை அம்பால்,பற்றும் அழுக்கினை அழுக்கால்
ய்ப்பர்;வம்பியன் மாயை தன்னை, மாயையால் மாய்ப்பர்;
ரணைத் தம்பமாம் அதுவுங் கூட ,சவம் சுடும் தடி போல் போமே. (50)

ந்த மாயையினால், சீவர்க்கு ஏழு அவத்தைகள் உண்டாகும்;
ந்த ஏழு அவத்தை தம்மை, அடைவினில் மொழியக் கேளாய்;
ந்த அஞ்ஞானம்,மூடல்,முளைத்தல்,காணாத ஞானம்,
ததம் கண்ட ஞானம், தழல் கெடல், குளிர்மையாதல். (51)

மமாம் தனை, மறந்த பேதமையே அஞ்ஞானம் ;
நிலை காணோம் என்று, பகர்தல் ஆவரண மூடல்;
ன் ஒரு கருத்தால், சீவன் நான் என, முளைத்த தோற்றம்;
வன் வாக்கியத்தால்,தன்னைக் குறிக்கொளல் பரோட்ச ஞானம். (52)

துவ விசாரம் செய்து, சகல சந்தேகமும் போய்,
ந்துவிதம் தானாதல், அபரோட்ச ஞானமாகும் ;
ந்தனாம், சீவ பேதம் கழிவதே, துக்கம் போதல் ;
ந்தனாய், எல்லாம் செய்து முடிந்தது ஆநந்தமாமே. (53)

நினக்கு அறியும் வண்ணம், இப்படி ஒரு திட்டாந்தம்;
மையாம் கதை கேள்; பத்துப் புருடர் ஓர் ஆற்றை நீந்தி,
ந்க தீரத்தில் ஏறி , ஒருவன் ஒன்பது பேர் எண்ணி,
தனொடு,தசமன் தான் என்று அறியாமல்,மயங்கி நின்றான். (54)

றியாத மயல் அஞ்ஞானம்;அவன் இ(ல்)லை,காணோம் என்றல்,
யா ஆவரணம் ஆகும்; பீழை கொண்டு அழல் விட்சேபம்;
றியாளன், தசமன் உண்டு, நிற்கின்றான், என்ற சொல்லைக்
றியாக எண்ணி, நெஞ்சில் கொள்வது பரோட்ச ஞானம். (55)

ணணிய பதிகன் பின்னும், புருடர் ஒன்பதின்மர் தம்மை
ணனும் நீ, தசமன் ஆவை என்னவே, தன்னைக் காணல்,
ணணினில் கண்ட ஞானம்; கரைதல் போவது,நோய் போதல்;

புமான், தலைக் கண்டாற் போல், சற்குரு மூர்த்தியே!
ாநிச வடிவினை, யான் காண, நீர் காட்டல் வேண்டும் என்றான்;
। பெறும் இலக்கியார்த்தம்; தொம் பதம், தத் பதங்கட்கு,
சி பத ஐக்கியம் செய்யும்; அது செயும் உண்மை கேளாய். (57)

ன் ஒன்றை மகா விண் என்றும்,மேக விண் என்றும்;
ரில், மண் ஒன்று கட விண் என்றும், மருவிய சல விண் என்றும் ;
ன்னும் கற்பனை போல் ஒன்றே, எங்குமாம் பிரமம், ஈசன்,
ன்னும் கூடத்தன், சீவன்; நான்கு சைதன்யமாமே. (58)

சிய ஈசன் சீவன், புகல் பதம் இரண்டினுக்கும் வாச்சியம்;
சியந்தான், மலம் இல்(ல்)லாப் பிரமம், ஆன்மா ;
(ய்)ச்சிய பாலில் நெய் போல் கலந்து ஒன்றாம்; கடைந்து எடுக்கும்
ச்சியம் என்ன? உன்னை அறிந்து , நீ பிறிந்து கொள்ளே. (59)

ிவது எப்படி? என்றக்கால், பிணமாகும் உடல் நான் எனும்,
றிவினைக் கொல்லல் வேண்டும்; ஐம்பூத விகாரமன்றோ?
மறியது ஓர் துருத்தி மூக்கின் விடுவது போல், உன் மூக்கால்,
। பிராணனு(ம்), நீ அல்லை; இராசத குண விகாரம். (60)

ணமாம் மனது; புத்தி கருத்தவாம்; அவை ஆன்மாவோ?
மூள இரண்டு கோசம், சத்துவ குண விகாரம்;
ம் அறு, துயில் ஆனந்தமயனையும், நான் என்னாதே;
ரவிய, தம அஞ்ஞான விருத்தியின் விகாரமாமே. (61)

தொடு சித்து, ஆநந்தம், சமம், திரம், சாட்சி, ஏகம்,
தியம், வியாபி, ஆன்மா; நீ அதுவா அறிந்து,
ாத்தொடு சடம் துக்காதி, பொருந்து பேதங்களான,
ந்திர பஞ்ச கோசக் குகை விட்டு, வெளியில் ஆவாய். (62)

ஞ்சகோசமும் விட்டு, அப்பால் பார்க்கின்ற பொழுது பாழே;
ஞ்சியது அதுவல்லாமல், வேறு ஒன்றும் தெரியக் காணேன்;
ஞ்சன இருளையோ ? நான் அகம் என அனுபவிப்பேன்!

ன் புகல் தசமன், புத்தி மோகத்தால் எண்ணி எண்ணி,
ஒன்பது பேரைக் கண்ட ஒருவனாம்,தனைக் காணாத பின்பு,
வன் இடையில் கண்ட, பெரிய பாழ் அவனோ ? பாராய்;
ண்புள மகனே! காண்பது அடங்கலும்,காண்பான் நீயே ! (64)

ல, சூக்கும, அஞ்ஞானம் தோன்று(ம்) மூன்று அவத்தை தாமும்;
லம் ஓர் மூன்றும்,சன்மக் கடல் எழும் கல்லோலங்கள் போலவே,
ந்து வந்து போனவை எத்தனை என்பேன்? நான்;
,லமர் கடவுள் ஆணை! அவைக்கு எ(ல்)லாம் சாட்சி நீயே ! (65)

லாம் கண்டு அறியும் என்னை,ஏது கொண்டு அறிவேன்?
ன்று சொல்லாதே! சுயமாம் சோதி சுடருக்கு, சுடர் வேறு உண்டோ?
லார் முன்,தசமன் தன்னைப் பார்ப்பதும்,தனைக் கொண்டே தான்;
ல்லாமல், பதினொன்றானும் அவனிடத்து உண்டோ! பாராய். (66)

றிவுக்கும் அறிவு செய்யும் அறிவு, வேறு உண்டு என்று எண்ணும்,
றிவற்ற குதர்க்க மூடர்க்கு, அநவத்தை பலமாய்த் தீரும்;
றிபடும் பொருள் நீ அல்லை; அறிபடாப் பொருள் நீ அல்லை;
றிபொருள் ஆகும் உன்னை, அனுபவித்து அறிவாய் நீயே. (67)

துரமாம் கட்டி சுட்ட மாப்பணியாரம் எல்லாம்,மதுரம் ஆக்கிய
தற்கு, மதுரந்தான் சுபாவம் அன்றோ? அது, இது ,எனும்
ங்கள், அறிவாக அறிவைத் தந்தே, அது, இது, இரண்டும்
காது; அகம் பொருள் அறிவாய் நீயே. (68)

ந்த நீ, துவம் பதத்தின் இலட்சியப் பொருளாம் என்றும்,
தமில் பிரமமே, தத் பதந்தனில் இலட்சியார்த்தம்;
ந்தமாம் சீவன், ஈசன் அவர்களே வாச்சியார்த்தம்;
ததும் பேதம் ஆவார்; தமக்கு ஐக்கியம் கூடாதே. (69)

தமான அதுவும் கேளாய் ; பெயராலும், இடங்களாலும்,
ரும் உபாதியாலும் , உடலாலும், உணர்வினாலும்;
தலம் விசும்பு போல, பல தூரம் அகன்று நிற்பர்;

நூல் வல்லவர்கள், சொல்லும் வாசகப் பொருள் சேராமல்
ராகில்,பொருளாம் வண்ணம், இலக்கணை உரையால் கொள்வார்;
மான அதுவும் மூன்றாச் செப்புவார்; விட்டது என்றும்,
ல் இலாது என்றும், விட்டு விடாதது என்றும் பேராமே. (71)

கையில் கோஷம் என்றும், கறுப்பு,சேப்பு ஓடுது என்றும்,
கிய, சோயம் தேவதத்தன் என்றும் சொல்வார்கள்;
ங்கு உதாரணங்கள் ஆக்கி, இந்த மூன்று உரைகளாலே,
ங்க நூல் விரோதமான ,சொல் எ(ல்)லாம் பொருளாம் தானே. (72)

னிய சோயம் என்னும் பதங்களின், வாச்சியார்த்தம்;
ந்றிய தேசம், காலம், அவன், இவன் என்பவெல்லாம்;
ன்ன இவ்விரோதம் விட்டு, தொடர் இலக்கியம் விடாமல்,
ன்னிடில் தேவதத்தன் ஒருவனை, வெளியாக் காட்டும். (73)

துவம் எனும் பதங்கள், பிரமமாய், சாட்சியான,
ந்துவை விடாமல், பேத வாச்சியார்த்தத்தை விட்டு,
தமும் அது நீயாகும், நீ அதுவாகும் என்னும் அ(ர்)த்தமும்,
கண்டம் என்றே அசிபத ஐக்கியம் காட்டும். (74)

நீரில், மேக நீரில், கண்ட வான் இரண்டும் பொய்யே;
வானும், பெரிய வானும் கூடி, ஒன்றாம் எப்போதும்;
மான பிரமம், சாட்சி இரண்டும், எப்போதும் ஏகம்;
மாகச் சுவானுபூதி, சிவோகம் என்று இருந்திடாயே. (75)

ந்சமாம் குருவும் சொன்ன, தத்துவ வழி தப்பாமல்,
ந்ச கோசமும் கடந்து, பாழையும் தள்ளி, உள்ளில்
ஞ்சமாம் இருப்பும் விட்டு, கூடத்தன் ,பிரமம் என்னும்
ஞ்சமும் நழுவி, ஒன்றாய் நின்ற பூரணத்தைக் கண்டான். (76)

னுபவ ஆனந்த வெள்ளத்து அழுந்தியே ,அகண்டமாகி,
, கரணங்களாதி சகலமும் இறந்து, சித்தாய்,
து பூரணமாய், தேகமான சற்குருவும் காண,

ளி மகன் நெடும் போது இவ்வாறான பின், மனது மெள்ள
வளியில் வந்திட உணர்ந்தான்; விமல தேசிகனைக் கண்டான்;
ளி விழி சொரிய, பாதம் தொழுது, வீழ்ந்து,எழுந்து ,சூழ்ந்தான்;
ளிர்முகச் சுவாமி கேட்க, கும்பிட்டு ,நின்று சொல்வான். (78)

பனே! எனது உள்ளே நின்று, அனந்த சென்மங்கள் ஆண்ட
மய்யனே! உபதேசிக்க, வெளி வந்த குருவே போற்றி!
ய்யவே, முக்தி நல்கும் உதவிக்கு ஓர் உதவி, நாயேன்
சய்யுமாறு, ஒன்றும் காணேன்; திருவடி போற்றி! போற்றி ! (79)

ட்டன் இவ்வாறு கூற; தேசிகர் மகிழ்ந்து நோக்கி,
ட்டவா என இருத்தி, கிருபையோடு அருளிச் செய்வார்;
ட்டமாம் தடைகள் மூன்றும் தொடராமல், சொருப ஞான
ட்டனாய் இருக்கில், ஈதே நீ செயும் உதவியாமே. (80)

நான் என்ற இரண்டு(ம்) இ(ல்)லாமல்,நிறைந்த பூரணமாய்,
ங்கும் நானாகத் தெளிந்த ஞானம், நழுவுமோ குருவே?என்றான்;
ணாகும் பிரம ரூபம், சற்குரு, நூலால் தோன்றும்; ஆனாலும்
டைகள் உண்டேல் ,அனுபவம் உறைத்திடாதே. (81)

டை எவை எனில்? அஞ்ஞான(ம்), சந்தேக(ம்), விபரீதங்கள்;
ர் செ(ய்)யும் இந்த மூன்றும், பல சன்மப் பழக்கத்தாலே,
டன் உடன் வரும்;வந்தக்கால்,உயர் ஞானம் கெடும்; இவற்றைத்
மூடன் கெடுப்பாய்; கேட்டல் ,சிந்தித்தல், தெளிதலாலே. (82)

க்கினிக் கட்டுப்பட்டால், அற்பமும் சுட மாட்டாது;
க்கின ஞானத்தாலே, வந்த பந்தமும் வேவாது;
கெனப் பழகிக் கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதலாலே;
க்கின மடம், சந்தேகம், விபரீதம் போக்குவாயே. (83)

ம பாவனையை மூடி ,பேதம் காட்டுவது அஞ்ஞானம்;
வன் வாக்கிய(ம்) நம்பாமல், குழம்புவதாம் சந்தேகம்;
ம் அறு சகம் மெய் என்றும்,தேக(ம்) நான் என்றும்,

;துவ அனுபோகந்தான், சாதித்தல், கேட்டல் என்பார்;
;துள பொருள் ஊகத்தால் உசாவல், சிந்தித்தல் என்பார்;
;தும் ஏகாந்தமான தெரிசனம்,தெளிதல் என்பார்;
;தும் இப்படி செய்தக்கால், நிருவாணம் பெறுவாய் நீயே. (85)

;துணை நாள் ஞாதாவும், ஞானமும் இருக்கும் உன்பால்?
ந்தனை நாளும் வேண்டும்; அப்பால் ஓர் செயலும் வேண்டா(ம்);
;துமும் வெளி போல் பற்றா(து),ஞேய(ம்) மாத்திரமாய்,
ன்முத்தர் ஆனவர், விதேக முத்தி பெற்றிருப்பார் என்றும். (86)

ானமார் சீவன் முத்தர்,நால்வகை ஆவர் கேளாய்;
'ன் நிகர் பிரமவித்து, வரன்,வரியான், வரிட்டன் ஆனவர்
மம் ஆகும்; அவர்களில்,பிரமவித்தின் (ஸ்)தானமும்,
)றை மூவர் தாரதம்மியமும் சொல்வேன். (87)

ராய், பிரமவித்தாய்,தெளிந்தவர்,தெளியு(ம்) முன்னம்
ரமாய் இருந்த ,தங்கள் வருண(ம்),ஆச்சிரமம் சொன்ன
ர காரியம் ஆனாலும், பலர்க்கு உபகாரமாக,
ரதாச் செய்வர்; தீர்ந்த நிலை விடார் சீவன்முத்தர். (88)

மமாதிகள் வந்தாலும், கணத்தில் போம், மனத்தில் பற்றார்;
மரை இலைத் தண்ணீர் போல், சகத்தொடும் கூடி வாழ்வார்;
மறர் எனக் காண்பிப்பார்;பண்டிதத் திறமைக் காட்டார்;
மரும் ஆவார்; உள்ளத்து உவகையாம் சீவன்முத்தர். (89)

த கன்(ரு)மத்தால் வந்த பிராரத்த(ம்), நாநா ஆகும்;
தலால் விவகாரங்கள், அவரவர்க்கு ஆவவாகும்;
தவம் செ(ய்)யினும் செய்வார்; வாணிபம் செ(ய்)யினும் செய்வார்;
;லம் புரப்பார் ; ஐயம் புகுந்து உண்பார் சீவன்முத்தர். (90)

ன்றது கருதார்; நாளைச் சேர்வது நினையார்; கண்முன்
ர்றது புசிப்பார்; வெய்யில் நிலவாய்; விண் விழுது வீழ்ந்து;
ான்றின சவம் வாழ்ந்தாலும், புதுமையா(ய்) ஒன்றும் பாரார்;

ர்ளை மூவரில், இரண்டு பேர்களும் சமாதி யோகந் தன்னை
ற்றிருப்பார்; தேக சஞ்சார நிமித்தந் தானாய் உன்னுவோன்
ன்;வேற்றோரால் உணர்பவன் வரியான் ஆகும்;
ன்னியர் தம்மால், தன்னால் அறியாதோன் வரிட்டனாமே. (92)

ரிதாகும் இவர்கள், இவ்வாறு அநேகரானாலு(ம்),
த்தி சரியாகும்; பாடுபட்ட சமாதிக்குப் பலன் ஏது? என்றால்,
ரிதான திருஷ்ட துக்கம், பிரம வித்து அனுபவிப்பன்;
யானும்,வரனும், மற்றை வரிட்டனும் சுகமாய் வாழ்வார். (93)

ம ஞானிகளும்,கர்மப் பேதையர் போலே வாழ்ந்தால்,
ம்டீறும் அஞ்ஞானம் போய் ,செனியாத வழியேது? என்றால்,
வும் ஆகாசம் ஒன்றில் பற்றாது ; மற்றை நான்கும்,
வினைதோடும் கூடும்; விதம் இருவோரும் ஆவார். (94)

ன் முத்தரைச் சேவித்தோர் சிவன்,அயன்,நெடுமால் ஆன
வரும் மகிழ, நோன்பு முழுவதும் செய்து , சன்மப் பாவனம்
ணார் என்று,பழமறை முழங்கும்;இப்பால்,
வரும் சீவன் முத்தர்,விதேக முத்தியும் நீ கேளாய். (95)

சிளை ஊழித் தீப்போல்,பல சன்ம விவித வித்தாம்;
சிதம் எல்லாம்,ஞானத் தழல் சுட்டு வெண்ணீறு ஆக்கும்;
சித் ஆகாமியந்தான், கிட்டாமல் விட்டுப் போகும் ;
ஞ்சின பிராரத்தத்தின், வினை அனுபவித்துத் தீரும். (96)

றுமையால், பிராரத்தத்தைப் புசிக்கு(ம்) நாள் செய்யும் கர்மம்,
மையில் தொடர்ந்திடாமல் மாண்டுபோம்; வழியேது? என்றால்,
யவர் இகழ்ந்து, ஞானி செய்த பாவத்தைக் கொள்வார்;
றிவு (உ)ளோர் அறிந்து,பூசித்து,அறம் எ(ல்)லாம் கைக்கொள்வாரே. (97)

ரிய மெய்ஞ்ஞானத் தீயால், அவித்தையாம் உடல் நீறாகும்;
ரிய தூலமும்,காலத்தால் பிணமாகி விழும்; அந்நேரம்,
ய சூக்குமசரீரம், உலை இரும்பு உண்ட நீர் போல,

ம் எனும் உபாதி போனால்,ககனம் ஒன்றானாற் போல,
டல் எனும் உபாதி போன உத்தரம்,சீவன்முத்தர்;
ச, முடி, நடுவும் இன்றி,அகம்,புறம் இன்றி நின்ற,
திகழ்,விதேக முத்திப் பதம் அடைந்திருப்பர் என்றும். (99)

ால்லிய மகனே! எங்கும் சூழ்வெளி இருக்க,மண்ணைக்
ல்லிய பின்பு,தோன்றும் கிணற்றின் ஆகாசம் போலே,
ல்லையாம், பிரம நூலால் உற்றது போலே தோன்றும்;
லையில் நாம், எப்போதும் ஏகம், என்று இருந்து வாழ்வாய். (100)

னல் நீர்,கிளிஞ்சில் வெள்ளி ,கந்தர்ப்ப நகர், கனாவூர்,
ண மை, கயிற்றில் பாம்பு, மலடி சேய், முயலின் கோடு,
ளம் ஆம் தறி புமானில், பிரபஞ்சம் எல்லாம் பொய்யே;
ானம் மெய் மகனே ! உன்னை,நம் ஆணை,மறந்திடாதே. (101)

தத்துவ விளக்கப் படலம் முற்றியது

ஆக மொத்தம் 101 பாடல்கள்

xxxxxxxx

சந்தேகம் தெளிதல் படலம்

ர்குழி பறித்து, மெள்ள நாட்டிய நெடிய கம்பம்,
ரமுறக் குத்திக் குத்தி, உறைப்பிக்கும் உபாயம் போல,
ம சிற் சொரூபம் தன்னில்,பற்றிய மனோவிருத்தி,
நிலை பெற,சந்தேகம் தெளிதலை மொழிகின்றேனே. (1)

ற்கருத்து உடையோனாகி, ஞானவான் ஆகி நின்றோன்;
ர்க்கட நியாயம் போல, மகா பூத விகாரம் தொட்டு,
ர்க்குண விதேக முத்தி நிலை பரியந்தம் சொன்ன,
ற்குருவினை விடாமல், சந்ததம் அனுசரித்தான். (2

ந்ததம் புருடன் தன்னை, சாயை போல் விடாமல்,
ன்பாம் மைந்தனை நோக்கி, சாட்சி மாத்திரமாய் நின்றாயோ!
ந்தையில் ஐயம் எல்லாம் தீர்ந்ததோ, தெளிவின் உள்ளே

என உரைத்து அருளும் ஆசான் இருபதம் வணங்கி, எந்தாய்!
சனன வன்காட்டில், மோகத் தமத்து எழு(ம்) பேதப் பேய்கள்;
உனது அருள் உதய வெற்பில் உபதேச அருக்கன் தோன்றி,
மன விழி தெரிய,ஞான வான்கதிர் பரந்தால், உண்டோ ? (4)

மந்திர மூர்த்தி தன்னால்,மாற்றிய பேய் போனாலும்;
எந்திரம் எழுதிக் கட்டி, இனி வரா வகை செய்வார் போல்,
முந்தி உன் உபதேசத்தால்,மோகம் போனாலும் ஐயா!
புந்தி நின்று உறைக்க, இன்னம் புகலும் விண்ணப்பம் உண்டே. (5)

ஆகமப் பிரமாணத்தால் அறி என்றும், வாக்குக்கு எட்டாது,
ஏகமாம் பிரமம் என்றும், இதயத்தால் உணர்வாய் என்றும் ,
சோகமாம் மனதிற்கு எட்டா, சுயஞ்சோதி என்றும் சொன்னீர்;
மோகமாம் இரண்டு சங்கை முளைத்தன; பறித்திடீரே ! (6)

மற்றை முப்பிரமாணத்தால், வத்து நிண்ணயம் கூடாதே ;
உற்றதோர் விடயம், பூதம், உபயம் அன்று; ஆதலாலே,
குற்றமாம், குண, விசேடம் கூடாமல் இருக்கையாலே,
இற்றது வாக்குக்கு எட்டாது என்பதும், அறிவாய் நீயே. (7)

வாக்கியம் தனக்கு எட்டாது வத்து, என்று உரைத்த வேதம்;
வாக்கிய விருத்தியால்,அவ்வத்துவைக் காட்டிற்று அன்றோ?
வாக்கியங்களிலே மானம் ஆவது ஏது? என்றாயாகில்,
வாக்கியம் இரண்டும் மெய்யே; மறைகள் பொய்யாது கேளாய். (8)

தன் பதி அல்லாப் பேர்கள் தமை,அல்லன் அல்லன் என்றாள் ;
அன்பனைக் கேட்ட நேரம், அவள் வெட்கி மௌனமானாள்;
என்பது போல நீக்கி, இதன்று இதன்று எனச் சேடித்த பின்
பரப்பிரமம் தன்னை, பேசாமல் காட்டும் வேதம். (9)

முந்திய சங்கை தீர, மொழிந்ததை அறிந்து கொள்வாய்;
பிந்திய சங்கை தீர, பேசும் உத்தர(ம்), நீ கேளாய்;
இந்தியங்களுக்கு இராசன் இதயமாம்; அதில் எண்ணங்கள்,

ன்முகம் போல்,கண்ணாடிக்குள் ஒரு முகம் கண்டாற் போல்,
ாமய வடிவின் சாயை, சித்துப் போல் புத்தி தோன்றும்;
ா மனோ விருத்தி, அந்த நிழல் வழியாய் உலாவும்;
ாம நன் மகனே! இத்தைத்தான் அன்றோ ஞானம் என்பார். (11)

நக்கிய தரா நீர்,நாநா உருவங்களானாற் போல,
நத்திகள், கட படாதி விடயமாய்ப் பரிணமிக்கும்;
நப்பல விடயம் எல்லாம், ஆபாசன் தோற்றுவிக்கும் ;
நட்டினில் விளக்கும், கண்ணும் இல்லாமல் பொருள் காணாதே. (12)

கின்ற விளக்கால், கண்ணால் இருள் பொருள் காணல் வேண்டும்;
ரிகின்ற பரிதி காண, சென்றிடில் கண்ணே போதும்;
ரிகின்ற சகத்தைக் காண வி ருத்தியும், பலமும் வேண்டும்;
கின்ற விருத்தி ஒன்றே போதும்,மெய்ப்பொருள் காண்போர்க்கே. (13)

நத்தியும்,பலமும் கூடும் விகாரமே,மனம் என்பார்கள்;கருத்து
ழ(ம்)விருத்தி வேண்டும் கணக்கினால்,மனத்திற்கு எட்டும்;
நத்திய பலமாம், இந்த மனத்திற்கு எட்டாது, கண்டாய்;
நத்தம் இப்படியென்று, ஐயம் அகன்று , நீ தெளிந்திடாயே. (14)

ஞ்சகமில் பரமார்த்த குருவே! சொன்ன
வழிகள் அறிந்தேன் ; இனி ஓர் வசனங் கேளீர் ;
நசலமற்று, அகண்ட பூரணமாய்ச் சித்தம்
தத் ஆகாரம் ஆவதன்றோ! சமாதி யோகம் ;
ஞ்சலை ஒத்து அலைவது தன் சுபாவமாகி,
ஒரு கணத்தில், பல உலகாய் உதிக்கும் இந்த
நஞ்சகம், வத்துவில் அசையா, நிவாத தீப
நிலை அடைவது எப்படியோ? நீர் சொல்வீரே. (15)

நது மனோ குண(ம்) மூன்றாம்; மூன்றில் ஒன்று
கதித்து எழுந்தால், மற்றஇரண்டும் கரந்து நிற்கும்;
நம(ம்)மிகும் சத்துவம் மேலான போது,
சன்மார்க்கமான தெய்வ சம்பத்து உண்டாம்;

நவு ரசோ குணமாகில், உலக தேக
வாதனையாம், சாத்திர வாதனையுமாகும் ;
நுமகனே!தமோ குண(ம்)மேலான போதில்,
அசுர சம்பத்து உண்டாகும்; அறிந்து கொள்ளே. (16)

எது சத்துவ சொருபம்; மற்ற இரண்டும்
வந்து கலந்தன; அவற்றை மாற்றினால் போம்;
ாது சன்மார்க்கத்தை விடாது இருந்த போது,
தமோ குணமும்,ரசோ குணமும் சமிக்கும்; பின்னைக்
ாபரிணாமம் சலனம்போம்; போனக்கால்,
களங்கமற்று நின்ற ஆகாசம் போலும்,
எது உ(ள்)ளம் அப்படியாம், அப்பிரமத்து ஒன்றாய்,
நிருவிகற்ப சமாதியிலே, நிற்கும் தானே. (17)

ாங்கமற்ற கண்ணாடி ,தன் முன் வேறு ஓர்
களங்கமற்ற கண்ணாடி காட்டும் போது,
ளங்கி ,அதன் மயமாகி, அபேதமாகி,
விகற்பமின்றி, நிருவிகற்பமானாற் போல்,
ளந்து அறியப்படா விபுவாய், சத்தாய், சித்தாய்,
ஆனந்தமாம் பிரமத்து, ஐக்கியமான
(ள்)ளம் தெளிந்தபடி இருந்தால்,உலகம் எங்கே ?
உலைவு எங்கே? என்று சங்கை ஒழித்திடாயே. (18)

ளமாய் மனம் இறந்தால், சீவன் முத்தர்
இருக்கு(ம்) மட்டும், பிராரத்தம் எதனால் உண்பார் ?
ாகமானது புசித்துத் தொலைப்பது அன்றோ ?
புசிப்பது என்றால் மனந்தானும் போனது அன்றே!
ாகமா(ம்) மனம் இறந்தால் போகம் இல்லை;
தோன்றுமெனின்,முத்தர் என்று சொ(ல்)லக் கூடாதே;
ாகமாம், இது தெளியக் குருவே! நன்றா(ய்) மொழிந்து

ஈநாசம் சொருபம் என்றும்; அரூபம் என்றும்,
வகுத்து உரைப்பார்;இருவகையாய்) வரும் இவற்றில்,
ணவாத சீவன்முத்தரிடத்தில் ஒன்றும்,
விதேக முத்தரிடத்தில் ஒன்றும் மேவும், கண்டாய்;
ாதான சத்துவமாய்,மனம் சேடித்து,
தமசு, ரசசுகள் நசித்தல் சொருப நாசம்;
ணகா சத்துவம் தானும்,இலிங்க தேகம்
அடங்கும் போது,அடங்குதலே அரூப நாசம். (20)

;தமாம் சத்துவமே உண்மையாகும்;
துகள், இருள் போனால், மனம் என் சொல்லும் ? போம்போம்
ாத்துமானத்தில் வந்த உணவை உண்பார்;
வருவதும்,போவதும்) நினைந்து மகிழார், வாடார்;
த்தராம் அகந்தையை விட்டு, அகர்த்தராகி,
கரண விருத்திகள் அவத்தை காண்பாராகி,
த்தராய் இருக்கலுமாம்; புசிப்பும் கூடும்;
முட்டு இல்)லை என்று அறிந்து,சங்கை மோசிப்பாயே. (21)

வகார வேளையெலாம் சமாதி என்றால்,
விகற்பமன்றோ? மனம் அலைந்து விடாதோ ! விட்டால்,
வதானம் நழுவும் அன்றோ ? என்றாயாகில்,
அதற்கு ஒரு திட்டாந்தம் கேள்! ஆசை கொண்டு,
வமாக, பரபுருடன் தன்னைக் கூடி,
நயந்த சுகம் அனுபவித்த நாரி நெஞ்சம்,
வமான மனைத் தொழில்கள் செய்யும் போதும்,
தழுவி அநுபவித்த சுகந்தனை விடாதே. (22)

நகத்தன் அலனாகி, அகர்த்தனாகி,
சீவனின்றி, பிரமமாய்த் தெளிந்த முத்தன்,
ாகத்தை உண்பன் என்றால், கருத்தாவாமே;

ாகத்தை அறுத்து அருளும் குருவே! இந்தத் துகள்
அறுக்க வேண்டும் என்று சொன்னாயாகில்,
கர்த்தன், மாபோகி, மாத்தியாகி
வகை மூன்றாய்,அவர் இருக்கு(ம்) மகிமை கேளாய். (23)

ய்கையும்,செய்விக்கையுமற்று இருக்கும்
காந்தச் சிலை மலை முன், இரும்புகள் சேட்டிக்குமா போல்,
ய்கையும் செய்விக்கையுமற்று இருக்கும் என் முன்,
செடமான உலகம் எ(ல்)லாம் சேட்டை செய்யும்;
ய்கலந்த இந்திரிய, விகார ரூப,
விவகார விருத்திக்கும் விருத்தி தானா(ய்),
ய் கலந்த சமாதிக்கும் சாட்சியே நான்;
வெயில் போல் என்று உறைத்தவனே, விபு மாகர்த்தன். (24)

றுசுவையின் குணம்-குற்றம்,அசுத்தம்-சுத்தம்,
அபத்தியம்-பத்தியம் என ஊண் ஆய்ந்திடாமல்,
ாறுமையுடன் கிட்டினதை, காட்டுத் தீப் போல்,
போகங்கள் புசிப்பவன் மாபோகி ஆகும்;
ிது-பெரிதுகள், தனது-அந்நியங்கள், நன்மை-
தீமைகள் சேரினும், படிகச் செயல்போல்,சித்தம்
பறிது இருக்கும் அவனே, மாத்தியாகி ஆவன்;
விரதம் இம்மூன்று உடையவரே, வீடு(உள்)ளோரே. (25)

ய்யும் கொண்டு, பிராரத்தம் தரு(ம்) விதி வழி நின்றிடவும்;
ய்யும் கர்மிகளுக்கு அநுகுணமா(ய்) உறுதொழில் செய்திடவும்;
ய்யும் செய்கை முடிந்தவன் என்று, உரை செப்புவது எப்படியோ?
நயும் துன்பம் அகற்றிய குருவே! நலமா(ய்) அருள்வீரே. (26)

டவர் செய்தொழில் மூவகையாகும்;அவித்தை வசத்து (உ)று நாள்;
ணை, மமதை, அகந்தை உ(ள்)ளார்க்கே இக, பர விவகாரம்;
ே அணுகுவம் எனும் இச்சையுளார்க்கே, வித்தை படிப்பது எ(ல்)லாம்

வர் சிகாமணியே கேளீர் ! நீர் கூறின வழியொக்கும்;
முடன் இகமும் இழந்தவர் அன்றோ ? பழகுவர் மெய்ஞ்ஞானம்;
ரவு முயற்சியில் மீண்டவர், அதை இனி வேண்டுவரோ?வேண்டார்;
வண, மனனாதிகள் வேண்டாவோ? சித்தம் உறைத்திடவே. (28)

ார் மகனே கேள்! தத்துவம் அறியார் கேட்டல் செயக் கடனே;
ார்வு அறு சிந்தித்தலின் முயல்வார் சிலர்;சந்தேகங்கள் உ(ள்)ளார்;
ளிதலில் நிற்பார், விபரீதப் பேய் தீரா(து) வாதனையோர்;வெளிஉருவாய்,
றிவாய் நிறைவாயினர்,வேண்டுவது ஒன்றுண்டோ ? (29)

பா கேளீர்! தத்துவ ஞானியும், அஞ்ஞானிகள் போல,
ய்யா நின்றேன், கண்டேன், உண்டேன், சென்றேன் எனலாமோ?
ாய்யாம் விபரீதங்கள், அவர்க்குப் போயின என்றீரே!
ய்யாம் பிரம விசாரம் இது அன்றே! வெளியா(ய்) உரையீரே. (30)

ய்ந்த கனாவில் கண்ட பழங்கதை, ஓதுவன் வாதனையால்,
(ரா)ய்ந்து,அறிவுற்றவன், அப்படி செப்புவன்;ஆபாசனுமாகான்;
ய்ந்த தன் உடல் வே(கு)ம் அளவும்,விண்ணவன் மநுடன் எனப்படுவான்;
ய்ந்த சிதாபாசன் போ(கு)ம் அளவும், விவகாரம் தொடரும் (31)

னால் ஐயா, குருவே! காண்பது அசத்தியம் என்றாலும்,
னா விவகாரம் துயர் அ(ல்)லவோ? ஞான சுகம் தருமோ?
ானால் அன்றோ நன்றா(ம்); நிட்டை பொருந்திடல் வேண்டாவோ?
னா(ம்) நிட்டை புரிந்தால், செய்கை தவிர்ந்தவன் எப்படியோ ? (32)

துரிதரு மகனே! ஆரம்பத்தொடு தீரும் விவகாரம்;
ரிய தியானமும், விவகாரங்களும், உள்ளத் தொழில் அன்றோ?
ரிய பரம் பொருளானவர், வேறொரு தொழில் செய்வதும் உண்டோ?
ரிய சமாதிகள் பழகுவனேல், அவன் ஆரூடனும் அன்றே! (33

த்தம குருவே! ஆரூடருமாய், ஒருதொழில் அற்றவருள்,
த்தம் அடங்கு(ம்) தியானாதிகள், சிலர் செய்குவது என்? என்றால்,
த்தல(ம்) மருவும் பிராரத்தப் பிரிவு எப்படி ?அப்படியே.

ப்லவனே கேள்! உலக உபகாரம், ஞானிகள் விவகாரம்;அல்லது
மறொரு பெறுபேறும்இ(ல்)லை;அதனால் பிணியும் இ(ல்)லை;
ல்ல சிருட்டி முதல் பல தொழிலால்,வரு(ம்) புண்ணிய பாவம்,
லவருக்கும் அநுக்கிரகம் செ(ய்)யும் ஈசன் அடைந்திலனே. (35)

னுமாய், அருவாய்,உருவாகி எழுந்தருளும் குருவே !
னும், ஞானியும் ஒப்பு என்றீரே! எப்படி ஒப்பு என்றால்,
னு(ம்) ஞானியும் மமதை ,அகந்தை இகந்ததினால் ஒப்பாம்;
னுமாம்,பல சீவருமாம்;உலகு எல்லாம் இவனாமே. (36)

லாச் சீவரும் இவனாம் என்றீர்; இவன்தான் முத்தி அடைந்து
லாச் சீவரும் முத்தி பெறாமல் இருப்பான் ஏன்? ஐயா!
லாச் சீவரும் வெவ்வேறானால், இவன் எல்லாம் அ(ல்)லனே;
லாப்பொருளும் உரைத்து அருள் குருவே! இதை நீர் மொழியீரே. (37

கம் எனும் ஆன்மா பூரணம், ஏகம்; அனேகவிதம் சீவர்;
கம் எனும் அந்தக்கரண உபாதிகள்,அளவி(ல்)லை; ஆதலினால்,
ம் முழுதும் குளிர் சந்திரன் ஏகம்; சல சந்திரர் பலராம்;
ம் அதில் ஏரி, குளம், சிறு குழி,சால், சட்டி, குடம் பலவால். (38)

ட குடங்களில் ஒன்று நசித்திடின், அதினுள் சல சந்திரன்,
டு முதல் சந்திரனொடு கூடும்; ஒழிந்தவை கூடாவே;
டும் உபாதி நசித்திடு(ம்) சீவன், காரண ஆன்மாவில்
டும் அயிக்கியம்; உபாதி கெடாதவர், கேவலம் ஆகாரே. (39)

வன் அயன், மால்,சிவன் ஆகிய ஈசரொடு எப்படி ஒப்பு ஆவன்?
யன் முதல் மூவரும் அகில சிருட்டி, திதி,நாசங்கள் செய்வார்;
வர் பிறர் மதிகளும், முக்காலங்களும் அறிவார்; விபு ஆவார்;
(ம்)மிகு குருவே ! இவனுக்கு அவையில் ஓர் சற்றும் காணேனே. (40)

ந்து நீர்,நிலாத் திரி ஒளி உபயமும், தழுவும் ஊர் தனைக் காக்கும்;
த்து நீர், விளக்கினில் ஒளி இரண்டும்,ஓர் குடும்ப(ம்) மாத்திரம் காக்கும்;
ந்த மைந்தனே! ஞானியும்,ஈசனும் அறிவினால் பிரிவு இல்லை;

ரில் மன்னனை,சித்தரைப் போலவே, நாரணன் முதலான சுரர்கள்
ஙய வல்லவர்; அணிமாதிகள் தொக்க மா தவ(ம்) மிக்கோர்;
ணி மாநுடர்க்கு,அவைகள் இல்லாமையால்,தாழ்வுளர்; ஆனாலும்,
ம பாவனையால் இவர், அவர் எனும் பேதம்,ஒன்றி(ல்)லை பாராய். (42)

ந்தி நல்கிய சற்குருவே ! பல முனிகளுக்கு அணிமாதி சித்தி,
ரியில் கண்டிருக்கவும், அந்தச் செல்வம் ஈசனது என்றீர்;
தி ஒத்திட உரைத்து, அருள் என்றிடில், புகழும் ஈசனை நோக்கி,
தி செய்திடும் தவத்தினால், யோகத்தால் பலித்தது என்று அறிவாயே. (43)

சொரூபமாம் தேசிக மூர்த்தியே ! சித்தி, முத்தி இரண்டும்,
முளோர் அடைகுவர் எனில்,அவர்கள் போல் சகலரும் அடைவாரே!
வர்கள் பூருவம் சித்தியும், ஞானமும் அடைந்ததும் கண்டோமே;
வர்கள் ஞானிகள் என்றிடில்,சித்திகள் இவர்க்கு இ(ல்)லா வகை ஏதோ ? (44

மியத் தவம்,காமியம் ஒன்றையும் கருதிடாத் தவம் என்றும்
ரியில் தவம் இருவகை;சித்தியும்,போதமும் தரு(ம்) மைந்தா!
ம்!இவற்றில் ஒன்று இயற்றினார், ஒன்றையே அடைகுவர்; இது தீர்வை;
ம் உரைத்த, அவ்விரண்டையும் இயற்றினார்,அன்றுள பெரியோரே.(45)

ஙக மைந்தனே! முத்தி ஞானத்தையே அடைந்தனர் அல்லாமல்,
னகன்,மாபலி,பகீரதன் முதலினோர் சித்திகள் படித்தாரோ?
ரிய சித்தியே விரும்பினார் சிலர்;சிலர் இரண்டையும் முயன்றார்;
ம்முனிவர் சித்திகள் வினோத(ம்) மாத்திரம் தரு(ம்); முத்தியைத் தாராவே. (46

ாக ஞானமே முத்தியைத் தரும் எனில், ஒழிந்த சித்திகள் வேண்டி,
ாகமாய் உடல் வருந்தினார், சில சில முத்தர்கள்; ஏனென்றால்,
ாகமாய் வரும் பிராரத்த கர்மங்கள்,புசித்தன்றோ நசித்து ஏகும்;
கையால்,அந்த சித்திகள் பிராரத்தமாகும் என்று அறிவாயே. (47)

லக்கம் ஆயிரம் சுருதியால், ஊகத்தால், என் மனம் அசையாமல்
லக்க வேண்டும்; என்று அருள் குருவே! அகப் பிராந்தி போய்த் தெளிவு ஆனேன்
க்கமான கண்ணாடியை,அடிக்கடி துலக்கினால் பழுதன்றே;

கைதவங்களைச் சாத்திரம் சொல்லுமோ?கருணையால்,எனை ஆளும்
ஐயனே !குருவே! எவராகிலும் அனுபவித்தால் அன்றி,
செய்த கர்மங்கள் விடா(து) என்ற வசனமும்,சென்ம சஞ்சிதம் வேவ,
தூய்ய ஞானத் தீச் சுடும் என்ற வசனமும், துணிவது எப்படி? நானே. (49)

சீவ பேதங்கள் அளவி(ல்)லை; மைந்தனே! செய்கையும் அளவில்லை;
ஆவவாம் அவரவர் அதிகாரங்கள் அறிந்து, பக்குவ(ம்) நோக்கி,
பூ அலர்ந்து,பின் பலங்கள் காட்டுவன போல் பூருவம்,சித்தாந்தம்,
காவல் வேதங்கள் இரண்டையும் வசனிக்கும்; காண்ட(ம்) மூவகையாலே.(50)

ஆன பாவிகள் அடைவன நரகங்கள் அவசியம்; ஆனாலும்
தான,மந்திர, விரத, ஓமங்களால் தவிரும்;என்பது பொய்யோ?
ஈனமாம், பல சன்ம சஞ்சித வினை எத்தனையானாலும்,
ஞானமாம் கனல் சுடும்,என்ற மறை மொழி நம்பினால்,வீடு (உ)ண்டே (51)

என் மனம் திருக்கோயிலா(ய்), தினம் குடியிருந்து,அருள் குருமூர்த்தி
சென்ம சஞ்சித வினைகள் வேர்,அறுத்திடும் தேவரீர் மெய்ஞ்ஞானம்,
தன்மயம் தரு(ம்) மகிமையை, விபுதராம் சமர்த்தரும் அறியாமல்,
கன்மமாம் குழியினில் விழுந்து, அழிகின்ற காரணம் உரையீரே. (52)

அழிவிலாத தத்பதம் தனை, மைந்தனே! அகமுகத்தவர் சேர்வர்;
வழி நடப்பவர் பராமுகம் ஆயினால், மலர்ந்த கண் இருந்தாலும்,
குழியில் வீழ்வர் காண்; அப்படி வெளிமுகம் கொண்டு,காமிகள் ஆனோர்,
பழி தரும் பிறவிக் கடல் அழுந்துவர்; பரகதி அடையாரே. (53)

சிறந்த நன்மையும்- தீமையும், ஈசனார் செய்விக்கும் செயலன்றோ?
பிறந்த சீவர்கள் என்செய்வர்? அவர்கள்மேல் பிழைசொலும் வழி ஏதோ?
துறந்த தேசிக மூர்த்தியே!என்றிடில்,சுருதி,நூல் பொருள்,மார்க்கம்
மறந்த மூடர்கள் வசனிக்கும் பிராந்தி காண்; மைந்தனே!அது கேளாய். (54)

திகழ்ந்த ஈசனார் சிருட்டியும்,சீவனார் சிருட்டியும்,வெவ்வேறே;
சகம் தனில் பொது ஈசனார் சிருட்டிகள்,சராசரப் பொருளெல்லாம்;
அகந்தையாம்,அபிமானங்கள்,கோபங்கள்,ஆசைகள் இவை எல்லாம்,

வராம் பரன் சிருட்டிகள்,உயிர்க்கு எ(ல்)லாம்(ம்) முத்தி சாதனமாகும்;
ணார் செயும் சிருட்டிகள், தங்களைச் செனிப்பிக்கும் பிணியாகும்;
வராதிகள் நசித்திடில், ஒருவர்க்கும் சனனங்கள் நசியாவாம்;
ாபமாதிகள் நசித்திடில், பந்தமாம் கொடும் பிறவிகள் போமே. (56)

ர் காரியம், பிரளயத்து ஒழியவும், எவர் பவம் ஒழிந்தார்கள்?
ச,கால,தேகாதிகள் இருக்கவும், சீவ காரிய மோகம்,
சம் ஆக்கிய விவேகத்தின், உயிரொடு ஞான முத்தர்களானார்;
ச மோகங்கள், பசுக்களின் செயலன்றி,பசுபதி செயலன்றே. (57)

ச்சுவத்தம் என்று ஒரு மரம்; அதில் இரண்டு அரும் பறவைகள் வாழும்;
சும் அங்கொரு பறவை,அம்மரக் கனி நன்று நன்று எனத் தின்னும்;
ச்சும் அங்கொரு பறவை தின்னாது, என வியங்கிய பொருளாக
வச்சு, மாமறை சீவனை,ஈசனை வகுத்தவாறு அறிவாயே. (58)

ந்தச் சீவனால் வரும் அறுபகை எ(ல்)லாம்,இவன் செயல் என்னாமல்,
ந்தத் தேவனால் வரும்;என்ற மூடர்கள் அதோகதி அடைவார்கள்;
ந்தச் சீவனால் வரும் அறு பகை எ(ல்)லாம் இவன்செயல் அல்லாமல்,
ந்தத் தேவனால் அன்று எனும் விவேகிகள் அமல வீடு அடைவாரே. (59)

ம்(ம்) மெய் ஐயனே! எல்லவர்க்கும் தெய்வ நாயகன் பொதுவானால்,
லரை வாழ்வித்தல், சிலரொடு கோபித்தல் செய்வது ஏன்?என்றாயேல்,
ல்வு மக்களை,தந்தை போல் சிட்டரைக் குளிர்ந்து,துட்டரைக் காய்வன்;
லைகள் நல்வழி வரச்செயும் தண்டமும்,கருணை என்று அறிவாயே. (60)

னை விலங்கு அறு மைந்தனே! கற்பக மரம்,கனல்,புனல் மூன்றும்,
னை அடைந்தவர் வறுமையும்,சீதமும், தாகமும் தவிர்த்து ஆளும்;
ணைய ஈசனும் அடைந்தவர்க்கு,அருள் செய்வன்; அகன்றவர்க்கு அருள் செய்யான்
ணைய குற்றங்கள் எவர் குற்றமாகும்?என்று எண்ணி நீ அறிவாயே. (61)

ன்று கேள் மகனே!புமான் முயற்சியால் உறைத்து,மானுடர்க்கு ஈசன்
ன்று செய்யவே,காட்டிய நூல்வழி நடந்து,நல்லவர் பின்னே சென்று,
ட்டவாதனை விட்டு,விவேகராய்,செனித்த மாயையைத் தள்ளி,

்த ஞானந் தான் வருவது எப்படியெனில்? இடைவிடா விசாரத்தால்
்து அடைந்திடும்; விசாரந்தான் ஏதெனில்?மனாதியாம் சரீரத்தில்,
்த நான் எவன்?சித்து எது?சடம் எது?இரண்டும் ஒன்றாக் கூடும்
தும் ஏது? வீடு ஏது?என உசாவுதல் பகர் விசாரம் அது ஆகும். (63)

ான சன்மங்கள் தமில்,அனுட்டித்த நற்புண்ணிய பரிபாகம்,
ணமாக்குமே! விசாரம் ஏன்?என்றிடில், நாம் உரைத்திடக் கேளாய்;
ன புண்ணியம், ஈசுரார்ப்பணம் செயின்,அசுசி போம்,சுசியாகும்;
ணதம் பி(ன்)னை விசாரித்து, ஞானத்தை மருவும் என்று அறிவாயே. (64)

தியும், வயிராக்கியமும், பரலோகமும், அணிமாதி சித்தியும்,
நிட்டையும், யோகமும், தியானமும், சாரூப முத்தியும்
ும் விசித்திர கருமங்கள்; மோக(ம்) மாத்திரம் தள்ளும்,புத்தி தந்திடல்
நமையோ ?விசாரம் ஏன்? புண்ணிய குருமூர்த்தி. (65)

ட(ம்) மாறிய பேர்களை அறியவே வேண்டினால், மகனே,கேள்!
மாம் அவர் சுபாவங்கள்,சீலங்கள்,குறிகள், ஆய்ந்து அறியாமல்,
யும், குதித்தும், தலை கீழ் நின்றும், உயர்ந்த கம்பத்து ஏறி ஆடியும்,
கருமங்கள் செய்யினும், அவர் உண்மை தெரியாதே. (66)

ன்னவாறு, அந்தப் பிரமத்தை அறிவிக்கும் இலக்கணத்தால், வேதம்
ான்ன ஞானமும் விசாரத்தால் வருமன்றி, சுருதி நூல் படித்தாலும்,
ன்ன தானங்கள், தவங்கள்,மந்திரங்கள், ஆசாரங்கள்,யாகங்கள்
ான செய்யினும்,தன்னைத் தான் அறிகின்றது இவைகளால் வாராதே. (67

ாங்கு தர்ப்பணம் அழுக்கு அற,கைக்கொண்டு துலக்கினால் போம்;
ன்றி,விளங்கு புத்தியால் உலகில் யார் துலக்கினார்?விமல தேசிக
ர்த்தி;களங்கமாகும் அஞ்ஞானமும்,அப்படிக் கருமத்தால் கழுவாமல்,
ாம் குறித்த ஞானத்தினால் எப்படி ஒழியும்? ஈது அருளுவீரே. (68)

ப்பணத்தினில்,களிம்பு வாஸ்தவ மலம் சகசம்;ஆதலின் மைந்தா,
பளிங்கினில் கருநிறம், சகசமாக் கறுத்தது அன்று, ஆரோபம்;
ப்பணத்தினில் அழுக்கற வேண்டினால், சாதனத் தொழில் வேண்டும்;

ங்கும் அப்படிச் சச்சிதாநந்தத்தில் இடர்,சடம்,பொய் மூன்றும்;
பகு மாயையின் கற்பிதம் அன்றியே, சகச வாஸ்தவ மன்றே;
பகமாகும் அஞ்ஞானத்தை,கருமங்கள் பகை செயாது;உறவாக்கும்;
ங்க ஞானமே,கரும அஞ்ஞானத்தைச் சுடுகின்ற நெருப்பாமே. (70)

மனக்குள் வைத்த பண்டங்களை மறந்தவன்,வருட(ம்) நூறு அழுதாலும்,
மனத்து உணர்ந்த பின்,கிட்டும்;அப்படி இந்த நின்மல ஆன்மாவும்,
ணர்த்தமான தன் மறதியைக் கெடுத்து,தன் அறிவினால் காணாமல் ,
ரத்த கர்மங்கள் நூறு (யு)கம் செய்யினும் காணுமோ ?காணாதே. (71)

ர்மையாம் குருவே! சுகம் தருவது ஞானமே எனும் வேதம்;
ரம, பாவ,மிச்சிரங்களால் தேவர்கள் ,தரு,விலங்குகள்,மாந்தர்
ன்மமாகுவ; சாதி,ஆசாரமே செய் தவம் சுகம் என்று,கன்ம
ண்டத்தில் விதித்தது என்? விதித்து(ள்)ள காரணம் உரையீரே. (72)

ாமு(ம்) மண் நுகர் பிள்ளை நோய்க்கு இரங்கியே, தீம் பண்டம் எதிர் காட்டி,
ா மருந்துகள் ஒளித்து வைத்து அழைக்கின்ற, கருணை நற்றாய் போல,
னை அறங்கள் செய்,மகங்கள் செய், நன்று என்று மலர்ந்த வாசகம் சொல்லும்;
மனவு வேறு காண்;சுவர்க்க காமிகள் அந்த நிண்ணயம் தெரியாரே. (73)

ாகம் ஆருயிர் கண்டதை உண்பதும் ,புணர்வதும் இயல்பே காண்;
கமாங்களும் சுபாவத்தை விதிக்குமோ?அத்தனை தெரியாதோ;
கமே கறுத்திடு; நெருப்பே சுடு; கசந்திடு வேம்பே, நீ
க வாயுவே அசை என; ஒருவரும் விதித்திடல் வேண்டாவே. (74)

ளும் ஊனு(ம்) நீ விரும்பினால், மகங்கள் செய்; காமத்தின் மனதானால்,
ாள்ளும் பெண்டொடு கலவி செய் எனில், இவன் குறையெலாம் தொடான்
றே தள்ளும், வேதத்தின் சம்மதம்; சகலமும் தவிர்வதே கருத்தாகும்;
ாளும் இவ்விதி என்ன? எனில், பூருவ நியமமாம் விதியன்றே. (75)

,இறைச்சிகள் உண் என்ற சுருதி, பின் மணந்து பார் எனல் பாராய்;
புன இச்சையும், புத்திர உற்பத்தியால் விரும்பு, என்ற விதி பாராய்;
தையும் விட்டு ஒழி அதி நயிட்டிக வன்னிக்கு,இகழ்ச்சியற்றதும் பாராய்;

லகமான அஞ்ஞானமும், கருமமும் உறவு என்ற வழி கூடும்;
வுமான அஞ்ஞானமு(ம்),ஞானமும் பகை என்பது உளதானால்,
விலே மறுப் போல, அஞ்ஞானமு(ம்) நிமல ஞானத்தோடே,
வி நின்று, இந்தச் சிருட்டிகள் செய்யவும் கூடுமோ?குருமூர்த்தி! (77)

ரூப ஞானமும் ,விருத்தி ஞானமும் என்று, சோதி ஞானமும் இரண்டாம்;
ரூப ஞானமே,விருத்தியின் ஞானமாய்த் தோன்றும்; வேறு இ(ல்)லை; மைந்தா!
ரூப ஞானம் அஞ்ஞான சத்துரு அன்று;சுழுத்தியில் கண்டாயே;
ரூப ஞானத்தில் மருவும் அஞ்ஞானத்தைச் சுடும் விருத்தியின் ஞானம். (78)

ருத்தி மாயையைச் சுழுத்தியில் சுடாத, தற்சொரூப ஞானந்தானே,
ருத்தி ஞானமாய்ச் சுட்டது எப்படியெனில் ? வெயிலால் உலகெங்கும்
த்த சூரியன்,சூரிய காந்தத்தில் பற்றி அக்கினியாகி,எரித்தவாறு போல்,
ாதியில்,விருத்தியால் எரிக்கும் என்று அறிவாயே. (79)

நளும் ஐயனே! திரிவித கரணத்தாலாகிய தொழில் எல்லாம்,
மம் அல்லவோ? விருத்தி ஞானமும்,அந்தக்கரண காரியமன்றோ;
ிய கர்மம்,அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்கும் என்று ஓதினால் ஆகாதோ;
ிய ஞானம் என்று, அதற்கு ஒரு பெயரிட்ட பெருமையை உரையீரே.(80)

ருத்தி ஞானம்,அந்தக்கரணத்தொடு விருத்தியாகிலு(ம்) மைந்தா;
ருத்தி மக்களே தங்களில் பகைக்கின்றது,உலகு எங்கும் கண்டோமே;
த்தனாகிய புருட தந்திரங்களாம் கருமங்கள் அவை போல,
ருத்த ஞானமோ புருட தந்திரமன்று; வஸ்து தந்திரமாமே. (81)

த்த கருமங்கள் செய்யவும்,தவிரவும்,மற்றொன்றாக்கவும் கூடும்;
த்த ஞானம் அப்படியன்று;தியானமும்,விவேக ஞானமும் வேறே;
கத்தில் ஒன்றை ஒன்றா(ய்), இவன் பாவிக்கும் தியானம் கற்பிதயோகம்;
த்தமாக் கண்ட ஞானமே வாஸ்தவம்; மோகமாய் மயங்காதே. (82)

ாடுஅறிந்தது ஞானம், கேட்டதுதனைக் கருது பாவனை யோகம்;
ாடபேர் சொ(ல்)லக் கேட்டது மறந்து போம்; கண்டது மறவாதே;
ாட வஸ்து மெய்; தியான வஸ்துக்கள் பொய்; கருவி,அஞ்ஞானத்தைக்

நவமுத்தியைத் தருகின்ற தியானமும்,சத்தியம் அன்று என்றால்,
நவ முத்தியும் சத்தியமன்று என்று சங்கியாதே; நீ கேள்; உருவம்
ட்டவன் தியானிக்கும் பொழுதில் அவ்வுருவம் வாஸ்தவமன்றே;
ருவமாகும் அப்பொழுது கண்ணால் கண்ட உருவம் வாஸ்தவமாமே. (84)

ம் அதாகிய தியான(ம்), மெய்யாகிய சர்வ முத்தியை நல்கும்;
ம் அதுதான் எப்படியெனில், அவரவர் தியானமே பிறப்பாகும்;
டலம் ஆசையால் தியானிக்கில், தியானித்த உடல்கள் ஆகுவர்;மைந்தா!
ாடர் பவம் கெட, சொரூபமே தியானிக்கில் சொரூபமாகுவர் மெய்யே.(85)

ம ரூபத்தைத் தியானித்த பேர்களும், பிரமமாகுவர் என்றால்,
சரீரமாம் குரவனே! விசாரம் ஏன்?ஞானம் ஏன்?என்னாதே;
ம பாவனை பரோட்சமாம்,பின்பு அந்தப் பரோட்சமே அபரோட்சம்;
விசாரமா(ம்) ஞானமா(ம்), முத்தியாம், தீர்வை ஈது அறிவாயே. (86)

தாம் பரிபூரண சொரூபத்தில்,விருத்தி ஞானமும் கூடிச் சேடம்
கினால், அகண்டமாம் அனுபவ சித்தி எப்படியென்றால்?சாடி நீர்
ண்ணைப் பிரித்த தேற்றாம்பொடி தானு(ம்) மண்ணொடு மாயும்;
டி ஞானமும் அறிவிலாமையைக் கெடுத்து,ஒக்கவே கெடும்தானே. (87)

ந்த நிச்சயம்,முத்தர் உள் அனுபவம் இருப்பது எப்படி என்றால்?
தையற்ற பூமண்டல இராசனும், சிசுவும் போல் சுகமாவர்; பந்த
ந்திகள் மறந்து போம்; உண்டென்று பலர் சொ(ல்)லின் நகையாவர்;
ந்தரத்தை உண்டு, (உ)மிழ்ந்தது ஓர் கொசுகு, எனும் அவர்களை நகையாரோ. (88)

டி மைந்தனும், தாணுவில் புருடனும், வான்மலர் முடிசூடி,
ஒரு கந்தர்ப்ப நகரிலே, சுத்திகை இரசதம் விலை பேசி, கலகமாய்,
டல் கொம்பினால் குத்தியே, களைத்து இருவரு(ம்) மாண்டார்;
லகை ஆயினார்; எனும் விவகாரத்தை அறிந்தவன் மயங்கானே. (89)

யை என்பது பொய்யெனில் ,அது பெற்ற வகை எ(ல்)லாம்,பொய்யாமே;
யையன்றி, மக்களுக்கு ஒரு பிறவியும்,சாதியும்,வேறுண்டோ?
ப சொர்க்கமு(ம்), நரகமு(ம்), நன்மையும், தீமையும் பாராமல்,

கயாசனன் முதல் பல தேவரும்,பாருள பெரியோரும், கங்கை
தியாம் தீர்த்தமும், தேசமும், காலமும், மறை நாலும்,அங்கம்
று(ம்),மந்திரங்களும், தவங்களும் அசத்தியம் எனச் சொன்னால்,
கள் நாயகனே! அதனால் குற்றம் இல்லையோ?மொழியீரே. (91)

ற்பனந்தனில் கண்டதை,பொய் என்று சொல்வது பிழையானால்,
ப மாயையில் தோன்றிய சகங்களை,அசத்து எனல் பிழையாமே;
ற்பனந்தனில் கண்டதை, பொய் என்று சொல்லலாம் எனின்,மைந்தா!
ப மாயையில் தோன்றிய சகம் எ(ல்)லாம் அசத்தியம் எனலாமே. (92)

ய்யை மெய் என்ற மூடர் புண்ணியர் என்று,புராணம் கூப்பிடுமானால்,
ய்யை மெய் என்ற ஞானிக்கு,குற்றங்கள் விதித்த சாத்திரம் உண்டோ?
ய் அது ஏது? எனில், நாம ரூபங்களாம் பூதமாகிய மாயை;
ய் அது ஏது? எனில், சச்சிதாநந்தமாய் வியாபிக்கும் ஆன்மாவே. (93)

யை என்பது ஏது?உடையர் யார் ? எப்படி வந்தது? வருவான் ஏன்?
யை என்பது பிரமத்தின் வேறு எனின், வஸ்துவும் இரண்டாமே;
யை என்பதும் பிரமமும் ஒன்று எனின், வஸ்துவும் பொய்யாமே;
யை என்ற மேகங்களுக்கு, ஒரு சண்டமாருத குருமூர்த்தி. (94)

னை இன்னது என்று,உரைத்திடப் படாமையால்,அவாச்சிய வடிவாகும்;
தனக்கு உளது,உடல் யான்,உலகு மெய் எனும் அவர் உடையோர்கள்;
த இ(ல்)லாத பொய் வந்தது இப்படி, என்று கண்ட பேர் இ(ல்)லை மைந்தா
ன மாயை ஏன் வந்தது? என்றால்,புத்தி விசாரம் அற்றதனாலே. (95)

நவம் ஆகும் மாயாவி வித்தைகள், விளையாடு முன் தெரியாவே;
நவமாம், பல கந்தர்ப்ப சேனையாய் உதித்த பின் வெளியாகும்;
ம சக்திகள் அநந்தமாம்; அதைக் கண்டுபிடித்திடல் கூடாதே;
பூதங்கள் கண்ட அநுமானத்தால், பலருக்கும் வெளியாமே (96)

ரியங்களும், சத்தி ஆதாரமும் காணும்; மற்றது மாயம்;
ில் நின்ற மாயாவியும், சேனையும் பார்ப்பவர் கண் காணும்;
யம் திகழ் வித்தை ஆயினை சத்தி வெளிப்படாது; அதுபோலப்

தி,சத்தனைத் தவிர வேறு அன்று, காண்; சத்தனா(ம்) மாயாவி,
ந்தை காட்டிய இந்திரசாலம் பொய்; வித்துவான் மெய் போல,
தி மைந்தனே! சத்திமான் ஆகிய பூரண ஆன்மாவின்,
த்து நிர்ணயம் சொன்ன திட்டாந்தத்தின், வழி கண்டு தெளிவாயே. (98)

ல்லையாகிய சத்தியை, உண்டு என்பது எப்படி?எனக் கேட்கில்,
லையாதியாம்,அசேதனப் பொருள் எல்)லாம்,பூத்துக் காய்ப்பன
ராய்; நல்லையாம்) மகனே! அதில் சிற்சத்தி நடந்திடாது இருந்தக்கால்,
ால்லையாய் வரும், சர அசர உயிர்க்கெலாம் சுபாவங்கள் வேறாமே. (99)

ப்பை,முட்டையுள் ,பறவைகள் பல நிறம் கலந்த சித்திரம் பாராய்;
நப்பமாம் சத்தி நியமம் இல்லாவிடில், அரசு இல்)லா நகர் போலாம்;
ருப்பு நீரதாம், கசப்புமே மதுரமா(ம்,) நீசனு(ம்) மறை ஓதும்;
ாருப்பு மேகமாம், கடல் எலா(ம்) மண்களாம்; புவனம் இப்படிப் போமே. (100)

ர்க்கும் காணவும், அறியவும் படாதென்றும், அவாச்சிய வடிவு
ன்றும்,சேர்க்கு(ம்) நாம, ரூபப் பயிர் வித்து என்றும் செப்பிய சிற்சத்தி,
ர்க்குமாறு எங்ஙன்? பிரித்திடப்படாதெனில்,பிரம பாவனை ஒன்றாப்
ர்க்குமாறு எங்ஙன்? முத்தியாகுவது எங்ஙன்? பரம சற்குரு மூர்த்தி ! (101)

யுத் தம்பனம், சலத் தம்பனம் மணி, மந்திர, மருந்தாலே,
யுத் தம்பனம் செய்திடில்,அதில் அதில் சிறந்த சத்திகள் எங்கே?
அச்சச்சிதாநந்தமாய்,வேறொன்று(ம்) நினைந்திடாது இருப்பாயேல்
ாயச் சத்தி போம் ; ஈதன்றி மந்திர(ம்), மறைகளில் காணோமே. (102)

வு(ம்) மண்ணில்,அவ்வியத்தமே வியத்தமாம்;விவகரித்திட வேண்டில்,
வினால் மண்ணைக் குடம் என்பர்; அக்குடம் நசிப்பது(ம்) நாவாலே;
வு(ம்) நாம,ரூபங்களை மறந்து,மண் பார்ப்பதே பரமார்த்தம்;
வபேத கற்பிதங்களை மறந்து, நீ சின்மயம் ஆவாயே. (103)

ரிக்கும் கன சச்சிதாநந்தத்தில் பொய்,சடம்,துயர் மூன்றும்,தூரத்து
யினும்,தோன்று(ம்) பாழ்,விபரீதம் துடைப்பது எப்படி?என்றால்,நீரில்

ணம் காரணம்; அறிபொருள் காரியம்); நாம,ரூபப் பேய்கள்
னது எப்படி? அழிந்தது எப்படி ?என ஆய்குதல் பலன் அன்றே;
ன மைந்தனே!தீர்க்க சொப்பன சகம் வந்ததும் பாராமல்,
ானதும் நினையாமல் உன் போதமாய், பூரணமாய் இருப்பாயே. (105)

சத்தில் எம்மட்டு (உ)ண்டு?அம்மட்டும் பராமுகமாகினால்,அம்மட்டும்
த்தில் உள் விழிப் பார்வையாம்; இப்படி நிரந்தரப் பழக்கத்தால்,
த்தில் உன் மனம்) நின்று,சின்மாத்திர வடிவமாயிடின்,மைந்தா!
ந்த தேகத்தில் இருக்கினும், ஆநந்தக் கடல் வடிவு ஆவாயே. (106)

ஹன்றி,வேறொன்றும் இல்லாத பூரணச் சச்சிதாநந்த குணமாய்,
ன் நின்ற உயிர்தோறும் ஒன்றாகும் என்றால் ,அஃது ஒக்கின்றபடி கண்டிலேன்;
ன் என்ற சீவன்கள், சத்தான வகை ஒக்கும்) ஞானங்கள் வெளி கண்டதால்,
னந்தம் இது போல,வெளியாக உதியாத, அடைவேது? குருநாதனே! (107

நவங்கள்,இரதங்கள்,பரிசங்கள் ஒரு பூவில் ஒன்றாகும் என்றாலுமே,
ணங்கள் ஒரொன்றில், ஒரொன்று தெரியும் கணக்கன்றி வாராது; காண்!
நமந்த சச்சிதாநந்தச் சுபாவங்கள், ஆன்மாவின் வடிவாகிலும்,
பஞ்ச மயமாம் விருத்தி பேதத்தினால் ,பேதங்களாம்) மைந்தனே. (108)

மதம்,இராசதம்,சாத்துவிதம்) முக்குணத்தால் வரும் விருத்தி மூன்றாம்;
ம்! அவைகள் மூடமும்,கோரமும்,சாந்தமும் அபிதானமாகும்) மகனே !
றை இருக்கின்ற சச்சிதாநந்தங்கள், என்றென்றும் ஒன்றாகிலும்,
ம் உரைக்கும் விருத்திப் பிரிவினால், சொரூப ஞானாதி பிரிவாகுமே. (109)

மான மூடத் தரு,கல்லு, மண்களில், சத்து ஒன்றுமே தோன்றுமால்,
மான காமாதி கோரத்தில் ஆநந்தம் விளையாது; மற்றவைகளாம்;
மான ஒழிவாதி சாந்தத்திலே,சச்சிதாநந்த(ம்) மூன்றும் வெளியாம்;
மான மூடங்கள்,கோரங்கள் விடு;சாந்த மனமாகில் ஆநந்தமே. (110)

மான குருநாதனே!சச்சிதாநந்தம் எனும் இலக்கணம் அறிகிலேன்;
லாத சத்தாவது ஏது?சித்தாவது ஏது? ஆநந்தம் ஏது? என்றிடில்,
5 காலம்) மூன்றும் கெடாது இருப்பது சத்து; வேறுபாடு அறிதல் சித்தாம்;

ச சரீரத்து இருக்கும் சரீரிதனை,நால் வேத மாவாக்கியம்,
சச்சிதாநந்தம் என்றிடினும்,ஆசிரியர் நீ பிரமமாகும் எனினும்,
சற்ற சச்சிதாநந்த(ம்) நானென்ன, இவன் மன்னும் அநுபவம் எங்ஙனே?
ாசப் புரங்களை இடித்துத் தகர்க்கு(ம்)மத குஞ்சரக் குருநாதனே. (112)

ன்மாந்தரம் செய்த வினைகள் உடல் தரும் எனில், செல்காலம் இவன் உண்டலோ?
ாம அநுபவ நரக,சொர்க்கம் எனில்,வருகின்ற காலத்தும் இவன் உண்டலோ?
ன் மாத யாதனா உடல்,கடவுள் உடல்,மநுட உடல் மாறி மாறி அழியும்; தன்
ப உடல் கெடினும் இவன் இருப்பது கொண்டு சத்து என்பதுஒக்கு(ம்) மகனே. (113)

நனாக மூடும் சுழுத்தியில்,இராத்திரியில்,இரவி சுடர் அற்ற பொழுது,
ளாமல் இருளையும்,பொருளையும் தெரிகின்ற வகைகொண்டு,சித்து ஆகுமே;
ருவாழ்வு மிக்க தானே,தன்னிடத்தினில் பேராத பிரியம்;அதனால்
நகாத பிரியம் சுகத்தில் வரும்;ஆதலால் ஆநந்தமா(ம்) மைந்தனே. (114)

ன்னபானாதி சுக சாதனம்; அது ஆகையால், ஆர்க்கும் வெகு பிரியம் ஆகும்;
ன்னவாறு ஆன்மாவும்,ஆநந்த சாதனம் எனக் கருதல் பொருள் அல்லவே!
ான்ன ஆன்மாவை,ஒரு சுக சாதனங்களொடு சொல்லுவாயாகில், மகனே!
னது ஆநந்தம் வேறு ஏது? அநுபவிப்பது ஆர் ? உபய ஆன்மாவும் உளவோ? (115

யசுகம் அதில் வருதல் பிரிய(ம்) மாத்திரமாகும்;வெகு பிரியம் ஆன்மாவிலாம்
யசுகம் வருபிரிய(ம்) மாறிவரும்;ஆன்மாவில் வெகுபிரிய(ம்) மாறாது, காண்
யசுகம் விடலுமாம், கொளலுமாம்; ஆன்மாவை விடுவது எவர்? கொள்வது எவர்? பார்;
ய சுக போகங்கள் விடும் அவனை,அவனால் விடப்படாது ஒரு நாளுமே. (116)

கின்ற கோபங்களால்,என்னை நான் கொன்று விடுகிறேன் என்று, சில பேர்
கின்றபடியினால்,தன்னையே தான் கொன்று,சாவன் எனல் சங்கை அ(ல்)லவே
கந்தனைக் கொல்லும் அவனால், விடப்பட்ட தேகம் அவன் அல்ல; மகனே!
கம் தனில் கோபம்; அலது, தனை ஒரு நாளும்,ஆன்மா வெறுப்பதிலையே. (117)

கப்படும் பொருளிலும் மகன் பிரியமாம்; தனயனிலும் உடல் பிரியமாம்;
கத்திலும் பிரியம் இந்திரியமாம்; கரணம் அதனிலும் பிரியம் உயிராம்;
ப் பிராணனிலும் வெகு பிரியம் ஆன்மாவில், இந்த ஆன்மா முக்கியம்;

டலானபொழுது,இவன் காணிக்கு மகனான கெவுளஆன்மா முக்கியம்;
டலாத உடலம் பரிக்கு(ம்)நாள்,உடலான மித்தை ஆன்மா முக்கியம்;
மான நன்மை கதி வேண்டினால்,கர்த்தனாம் சீவ ஆன்மா முக்கியம்;
(ம்) மாயு(ம்) முத்தியினில், ஞான ஆன்மாவான தானே, மகா முக்கியம். (119)

பியும் அநுகூலம் எனில் இட்டமாம்; பகை செயில் , புதல்வன் எனினும் வெறுப்பாம்
லகில் இரு வகையும் அல்லாத புல்லாதியில் உதாசீனமாம்; ஆதலால், மலினம் அற
மயன், பல வகையும் இப்படி மகிழ்ச்சியில் விருப்பம் இகழான்; அலகு இல்
நந்த வடிவாகும்,உன் சொருபத்தை ஆராய்ந்து பார்; மைந்தனே! (120)

னம் சிறந்த குருநாதனே! ஆனந்த வகைகள் எத்தனை என்னிலோ?
னம் திகழ்ந்த பிரமாநந்தம்,வாசனாநந்தம், விடயாநந்தம் என்று ஆநந்தம்
ன்று விதம்; எட்டு வகை என்பர் சிலர்; அவ்வைந்தும் இதில் அடக்கம்;
நந்த வகை சொலக் கேள்; மைந்தனே! எட்டும் இஃது இன்னது இன்னது, எனவே. (121)

ாகத்தில்வரு(ம்) சுகம் விடய சுக(ம்);நித்திரைப் போது (உ)ளது பிரம சுகமாம்;
ாகத்து அனந்தலில் சுகம் வாசனைச் சுக(ம்);)முழுப் பிரியம் ஆன்ம சுகமாம்
ாகத்தில் உளது முக்கிய சுகம்; உதாசீனமுற்ற சுக(ம்) நிச சுகமதாம்;
த்தை நோக்கல் அத்துவித சுகம்; வாக்கியம் எழுந்த சுக(ம்) ஞான சுகமே. (122)

வ்வாறு (உ)ரை செயும் சுக பேதங்களின் இயல்பாம்,அவை சொ(ல்)ல மகனே கேள்
வ்வா நனவினில் உழல்வான்; இடர் கெட, உறங்கும் சயனம் அது (உ)று நேரம்
வ்வா மனம் அகமுகமாம்;அதில் ஒளிர் சித்தின் சுகநிழல் சேரும்; காண்!
வ்வாறு இவன் உள(ம்) மகிழ்வாம் அநுபவம்; அதுதான் விழய சுக ஆநந்தம். (123

ம் தரு(ம்) சுக(ம்) விடயம்;திரிபுடி இடராம் என,மனம் அசையாமல்
னம் தனது குலாயம் தனில் விழு(ம்) செயல் போல், நித்திரை செறி சீவன்
ன்,அந்தம் இல் பரனுடன் ஒன்றுவன்;ஒருதனை அல்லது பிற நினையாமல்
நந்தமயனும் ஆவன்; சுக(ம்)மிகும்; அதுதான் உயர் பிரமாநந்தம். (124

ங்கும் சுகம், அது பிரமச் சுகம் எனல் சுருதிப் பொருள் ;விழி துயில்வோர்கள்
ங்கும் மலர் அணை நன்றாகச் சிலர் சம்பாதிப்பதுதான், ஊகம்;
தும் -நன்மையும்,ஆண்-பெண் முறைமையும் தெரியாது,அமளி செய் பொழுதே போல்

நவும் புவியினில் ஒருவன் அநுபவம்,ஒருவன் மனதினில் உதியாதே;
யும்கெடுகிற துயில்கொண்டு, ஆநந்தமயன் அன்றோ! சுகம் உறுகின்றான்;
ு விஞ்ஞானமயனது சிந்தையில், நினைவாய் வந்திடல் அழகன்றே!
ுதவிண்ணோர் புகழ் குருவே!நீர் இது சொல்லீர்! சகலமும் வல்லீரே. (126

ியும், வெண்ணெயும் இருபேர்களும், அறி நினைவில் பிறிவு;அறிவினில்இல்லை
ய்யும் நனவினில்,இறுகும் மனதொடு சேரும் சின்மய விஞ்ஞானன்,
யும் துயர் மன(ம்) நழுவும் பொழுது, (உ)ணர் ஞானச் சுகம்உ(ண்)ணும் ஆநந்தன்
ியும் துளிகளு(ம்)-நீரும், குளமொடு-பாகும் போல் இவர் பிறிவு அன்றே. (127)

றாகிய பிரமாநந்தச் சுகம் ஒழிவான் ஏன்? வெளி வருவான் ஏன்?என்றால்
் செய்த கருமம் வெளியினில் இழுக்கும்;சுழுத்தி விட்டு எழுந்தோனும்,
றாயின சுகம் அகலான்;வெளியிலும் நடவான்; மறதியும் பெறமாட்டான்;
ன்றாம் என இருந்து (உ)றங்கும் சில கணம், அதுவே வாதனையாநந்தம். (128)

ுதக் கணம் உடல், அகம் என்று, இடர்களில் அலைந்தே, சுகம் தனை மறந்தே போம்
ந்தைச் செ(ய்)யும் வினை சுக துக்கம் தரு(ம்); மோனம்உறு நடு வடிவில் காண்
துப் புருடனும் ஒரு சிந்தையும் அற இருந்தேன்; எனல் அநுபவமாகும்;
ுதப்படி, தன் உதாசீனச் சுகம், இதுவே நிசம் எனும் ஆநந்தம். (129)

மானது முக்கியமோ? குடத்து(உள்)ள நீர் அன்றே; வெளி ஈரந்தான்;
மா(ய்) அகங்கார(ம்) மறைந்தால் நிசம்;அது படிந்தால் முக்கிய வகை ஆகும்
சயார் திரிசயம் அறியாதே; துயில் செறியாதே; உடல் தறி போல
செயாதே;மதி சமமாகிய நிலை; அதுதான் முக்கிய ஆநந்தம். (130)

ுடன்,மனுடகந்தருவன், தேவ நன் மா கந்தருவன்.ஒண்பிதிரோடே,
ும்ஆஜானர்கள், கருமத் தேவர்கள்,பகர் முக்கியர்,இந்திரன், ஆசான்,
மரர் பிரசாபதி என் விராட்டு,பொன் கர்ப்பப் பிரமன் என்று, இன்னோர்கள்
ன்)ன ஆநந்தங்கள் நுரையாம்; பிரளய வெள்ளக் கடல் பிரமாநந்தம். (131)

ணாகிலும், இந்தத் துரியாதீதத்தில் ஏழாம் பூமியில் இருந்தானேல்,
வன் நாரதன்,சுகன்,சிவன்,மால்,அயன் முதல் அறிவோர் அநுபவ சுக போதன்;
வகார அதிர்சயம், இதுவே அநுபவம் என,முன் சொல்லிய விவகாரி

இந்தவாறு ஐந்து சுகம் சொல்லினோம்;வித்தை சுகம் இனிமேல் சொல்லுவோம்
மூந்த மாயையும்,சச்சிதாநந்தப் பொருளுமே மொழியும் போதில்,
அந்தமாம் அத்துவித சுகம்,ஆன்ம சுகம் இரண்டும் அங்கே சொன்னோம்;
தொந்த(ம்) மாற்றிய மகனே!இன்னம் உனக்கு ஐயம் உண்டேல் சொல்லுவாயே. (133)

குகன் தனையும், எனையும்,உலகினையும் ஈன்று, அளித்து,அருளும் குருவே கேளீர்
புகன்ற சச்சிதாநந்தப் பதங்கள்,தனித் தனியாகி, பொருள் வேறானால்,
உகண்ட மனம் உறைப்பது எங்ஙன்? பரியாய பதங்களைப் போல் உறவு காணேன்;
அகண்டமாய், ஒரு சுவையாய், தேனிக் கூட்டிய மதுவாய் அறிவிப்பீரே. (134)

குளிர்,இலகல்,வெண்மை என்ற பதங்களினால், நீர் மூன்று கூறு ஆயிற்றோ?
ஒளி,தவனம், செம்மை என்ற பதங்களால், அக்கினியும் ஒரு மூன்றாமோ?
வெளி முதலாம் சகம் அசத்து, மூடம், இடர் எனப் பிரித்து விலக்கி,
வேதம் எளிதறிய முரண் மொழிந்த,சத்தாதி எனும் பிரமம் ஏகம் தானே. (135)

நித்தியம்,பூரணம், ஏகம், பரமார்த்தம், பரப்பிரம்ம(ம்), நிதானம், சாந்தம்,
சத்தியம், கேவலம், துரியம், சமம் ,திருக்கு, கூடத்தன், சாட்சி, போதம்,
சுத்தம்,இலக்கியம், சநாதனம், சீவன், தத்துவம் ,விண், சோதி, ஆன்மா,
முத்தம், விபு ,சூக்குமம் என்று இவ்வண்ணம், விதி குணங்கள் மொழியும் வேதம். (136)

அசலம்,நிரஞ்சனம்,அமிர்தம்,அப்பிரமேயம்,விமலம்,வசநாதீதம்,
அசடம் ,அநாமயம் ,அசங்கம். அதுலம்,நிரந்தரம், அகோசரம், அகண்டம்,
அசம்,அனந்தம் ,அவிநாசி ,நிர்குண(ம்),நிட்கள(ம்), நிரவயவம், அநாதி,
அசரீரம், அவிகாரம், அத்துவிதம் என, விலக்காம் அனேகம் உண்டே. (137)

இன்னவகை விதி, விலக்குக் குணங்கள், நன்றாய்ச் சேர்ந்து, ஒருமித்து,எல்லாம் கூடி,
சொன்ன பொருள் ஒன்றன்றி இரண்டு இல்லை, ஒரு பொருளைச் சொல்லும் சொற்கள்;
பின்ன பதமாம்; அதனால் சத்தாதி குணப் பொருளாம் பிரமம் ஏகம்;
அன்ன பொருள் ஒருமை அறிந்து,அகண்ட பரிபூரணமாய் ஆவாய் நீயே. (138)

நிற்குண வத்துவின் குணங்கள் உரைப்பது,தாய் மலடியென(ல்) நிகர் என்னாதே;
சற்குணனே! வத்துநிலை உரையாமல், அறியவல்ல சதுரர் உண்டோ?
நற்குண வேதங்கள், இந்தச் சீவன் முத்தி பெற,பிரம்ம ஞானம் தோன்ற,

ாக இருள் கெட,கோடி அருணன் என வரும்) குருவே! மொழியக் கேளீர் !
 பரிபூரணமாம் என் சொரூபம், என் உ(ள்)ளத்தில் இறுகும் வண்ணம்
கமங்கள் சொன்னபடி ,என்னை அகண்டார்த்தமா(ய்) அறிந்தேன் ஐயா!
கமும் ஒத்திட உரைத்தால் பசு மரத்தில் ஆணி போல் உறைக்கும் நெஞ்சே. (140)

தே சித்தாகும்; அயல் எனில் அசத்தாம்; அசத்தானால் சாட்சி எங்கே?
தே சத்தாகும்; அயல் எனில் சடமாம்; சடங்களுக்குத் திதியும் இல்லை;
தே தோன்றிய சத்தும், சித்தும் நல்ல சுகமாகும்; ஊகத்துக்கு ஓர் வித்தே
ன்னியமாகில் சடம், அசத்து ஆம்; சுக அநுபவம் விளைந்திடாதே. (141)

ாத சத்து, முன்னம் விளங்குவது தன்னாலோ? வேறு ஒன்றாலோ?
யால் வேறு எனில்,அதுவும் அசத்தோ?சத்தோ?அசத்தேல், மலடி மைந்தன்
பா காரியம் செ(ய்)யுமோ? சத்து என,இப்படி அதையும் பிரித்துச் சொன்னால்,
ாத அவத்தையாம்; குதர்க்க, விகற்பங்களை விட்டு ஒழிந்திடாயே. (142

தி, யுத்தி ஒத்தது போல் அநுபவமும் கேள்; சுழுத்திச் சுக ஆநந்தம்;
மிருதி வடிவு; ஆதலில், அவ்வாநந்தமே அறிவாம்; வேறு அங்கில்லை;
து பிரளயம்,சுழுத்தி இரண்டிலு(ம்),நீ இருந்து, இருளைக் காண்கின்றாயே
நதயத்து இப்படி நோக்கி, ஏக பரிபூரணமாய் இருந்திடாயே. (143)

 கலையும் உணர்ந்த குரு மொழிந்தபடி, இவனும் அநுபவம் விடாமல்,
 மலரின் மதுப் போல, சச்சிதாநந்தம் ஒன்றாம் பரமார்த்தத்தை,
 பொழுதும் கண்மூடி,சமாதி இருந்தான்;விழித்துப் பார்த்த போது,
 வடிவாம் சர அசர சித்திரங்கள் எ(ல்)லாம்,தோன்றும் ஒரு படம் ஆனானே. (144

யம் ஒத்த சற்குருவே! நமக்கு இதுவே வினோதமன்றி,இனி வேறுண்டோ?
தை உரைத்தும்,அதை நினைத்தும்இருப்பதன்றோ? ஞானிகளுக்கான நீதி
ல் உரைத்த துரியாதீதமும்,ஏழாம் பூமியு(ம்) முக்கியமாம் என்ற பதமும்,
ன் வகையும் எனக்கு எளிதாகத் தெளியும் வண்ணம் பணித்திடீரே. (145)

ரவுமிடத்து, அஞ்ஞான பூமிகள் ஏழ்; ஞான பூமிகள் ஏழ் என்பார்;
ரி அவற்றுள் ,அஞ்ஞான பூமிகள் ஏழையு(ம்), முந்தி இயம்பக் கேளாய்;
ரி வித்து,சாக்கிரம்,சாக்கிர் மகா சாக்கிரம், சாக்கிரத்தைச் சார்ந்த கனவு,

ந்த அகண்டத்து எழும்,ஓர்அறிவு மாத்திரம்,அதுதான் முதல் வித்தாகும்;
ந்த அறிவில்,பண்டு இல்லா அகந்தை முளை போலாம்,இது நனாவாம்;
ந்து வந்து,பிறவிதொறும் அகம், மமதை வளரும்; அது மகா நனாவாம்;
ந்தும் அகம் கொடு நனவில் ,மனோராச்சியம் செயலே, நனாக் கனாவே. (147)

ண்டு, (உ)றங்கி, மனோ ராச்சியம் செயல் சொப்பனம் எனும் பேர் உடையதாகும்;
ண்டு கனாக் கண்டு,மறந்து,அதை மீண்டு(ம்) நினைப்பது,சொப்பன நனாவாம் ;
ண்டும் இருள் மூடுவது சுழுத்தியாம் ; அஞ்ஞான வகைகள் சொன்னோம்;
ண்டு நிறை முத்தி தரு(ம்), ஞான பூமிகள் ஏழும் விளம்பக் கேளாய். (148)

வர் புகழ் முதல் பூமி சுபேச்சை; விசாரணை இரண்டாம் பூமியாகும்;
ம தநுமானசி மூன்றாம் பூமி; சத்துவாபத்தி நாலாம் பூமி; சொ(ல்)லும்
சம்சத்திப் பேரும் பதார்த்தாபாவனைப் பேரும், துரியப் பேரும்,மலினம்
று மகனே! ஐந்து, ஆறு ,ஏழு பூமிகளா(ய்) வகுத்தார் மேலோர். (149)

சங்க நிவர்த்தி வந்து, சிவஞானம் விரும்புவது சுபேச்சையாகும்;
சங்க மொழி வினவி, ஞான நூல் பழகல் விசாரணையா(ம்);
பி,முற்சங்க ஏடணைகள் விடல் தநுமானசி ; இந்த மூன்றினாலும்
சங்க(ம்),மனதில் உண்மை அறிவு (உ)தித்தல்,சத்துவாபத்தி தானே. (150)

துவத்தில் மனம் உறைத்து, மித்தையெலா(ம்) மறத்தல் அசம்சத்தி ஆகும்;
த்துவிதாநந்தம் வரும்;திரிபுடி போம்;பதார்த்த அபாவனை அது ஆகும்;
து நிலை இருந்தபடி ,இருந்த மவுன சுபாவம் துரியமாகும்;
துரிய பூமியை முன், துரியாதீதப் பதம் என்றதுவும் கேளாய். (151)

புவி மூன்றிலும் உலகம் தோன்றுதலால்,சாக்கிரமாம்;மூன்றற்கு அப்பால்,
ாற்பனமாம்; அதுவும் மெள்ள நழுவும் ஐந்தாம் பூமியே,சுழுத்தியாகும்;
புதுமாம் சுகானுபவம் மிகும், ஆறாம் புவி துரியம் ;அதற்கு அப்பால்
கற்பனையில்லாத இடம் அதீதம் என்று மௌனமாக் காட்டும் வேதம். (152)

யநிலம் தனை,துரியாதீதம் எனில்,மயக்கம் என்று சுருதி,மேலோர்,
ியதொரு விதேக முத்தி,அதீதம் என்பார்; அது கணக்கில் ஆறாம் பூமி;
வு சுழுத்தியில்,காட சுழுத்தி என்பார், என்பதும் நீ மனத்தில் கொள்வாய்;

ன் நிலங்கள் வரன்,வரியான்,வரிட்டன் எனும் சீவன் முத்தர் பேதமாகும் ;
சொன்ன நடுப்பூமி வந்த ஞானிகளே,பிரமவித்தாம் தூய முத்தர்;
ன்னமும் அப்பூமிகளின் பெருமைதனை, நீ அறிய,யான் சொல்வேனே. (154)

லாம் பூமியில் வரு(ம்) முன்,முன்று பூமியும் அடைந்து,நடந்து மாண்டோர்
லான பதம் அடைந்து,பிறந்து ,மெள்ள மெள்ள வந்து வீடு சேர்வார்;
லான பவத்தில் விழார்; முதல் பூமி கிடைப்பதுவே வருத்தம்; மைந்தா!
லான முதல் பூமி கைவந்தால், முத்தியும் கைவந்ததாமே. (155)

புவியில்,இஞ்ஞான பூமியில்,ஒன்றில்,இரண்டில் அடைந்து இருந்தாரானால்,
ப்புருடர் மிலேச்சராகிலு(ம்) முத்தர்; குருபாதத்து ஆணை! மெய்யே!
பு (உ)ரை என்றவர் கெடுவார்; நடுவான மறைகளை, நீ சங்கியாதே;
ப்பு(ம்), மொழி வழி திடமாய், அகம் பிரமம் என்று இருந்து தெளிந்திடாயே. (156

ால்லாத மிலேச்சருக்கும், விதேகமுத்தி தரு(ம்) ஞானபூமி என்று,
ல்லாகி முளைக்கும் எ(ண்)ணை, தண்டுலம் ஆக்கிய குருவே! நீர் சொன்னீரே
ல்லாளும்,குடும்பம் விட்டு,சந்நியாசம் புகுந்து,ஏகாங்கியானோர்
ல்லாமல் முத்தி பெறார், என்று சிலர் சொ(ல்)லும் மயக்கம் அகற்றுவீரே. (157

டர் புகழ் மகனே! நீ சங்கித்த சங்கை நன்று; தெரியக் கேளாய்; கட்டு
றியும் துறவு நால்வகையாகும்; அவைகளுக்கு அங்காகும் பேர்கள்,
 துயர் கெடும் குடீசகம், வெகூதகம் ,அஞ்சம், பரம அஞ்சம்;
டு அகலும் துறவுக்கு, விராகம் காரணம் அன்றி, வேடம் அன்றே. (158

தமும், தீவிரமும், தீவிரதரமும் என மூன்று வகை விராகம்;
ந்துயரம் வரும் பொழுது, குடும்பத்தை வெறுத்து வரும் விராகம், மந்தம்;
த உடல் அளவு மனை, தனம் வேண்டாம் என விடல், தீவிரம் என்பார்கள்;
ந்தணன் ஊர் மித்தை என விடல்,அது தீவிரதரமாம்; அறிந்திடாயே. (159)

வி மந்த விராகத்தில்,சந்நியாசங்கள் ஒன்றும் பலித்திடாதே;
விரத்தில் குடீசகமும்,வெகூதகமும் என்று இரண்டு திறங்கள் உண்டாம்;
வி நடந்திடத் திடம் இ(ல்)லாதவர்க்குக் குடீசகமும் ; சகங்கள் எங்கும்

நவகை தீவிரதரத்தும்,அஞ்சன் என்றும்,பரமாஞ்சன் என்றும் சொல்வர்;
ும் அஞ்சனுக்கு முத்தி, சத்தியலோகத்து அன்றி, வாராது என்பார்;
ம அஞ்சனுக்கு முத்தி, இவ்வுலகில், ஞானத்தால் பலிக்கும் என்பார்;
(ம்) மருவும் பரமாஞ்சன் தானும் இருவகையாகும்; செப்பக் கேளாய். (161)

ஞாசு,ஞானவான், என்று இரண்டு பேர்கள்;அவரில் சிஞ்ஞாசு,
ய்ஞ்ஞான பூமியில்,முன் மூன்று பூமியுள் நடக்கும் விவேகி ஆனோன்;
ஞானவான் என்போன்,சீவன் முத்தி அடைந்திருக்கும் தூய மேலோன்;
ஞானம் அகலும் அந்த சிஞ்ஞாசும்,இருவகையாம்;அதுவும் கேளாய். (162)

த மனை துறந்து சிலர்,அதிதிகளாய் இருந்து,அடைவர் பரம ஞானம்;
ந்தணர்,மன்னவர்,வணிகர்,சூத்திரராய் இருந்து சிலர் அடைவர் ஞானம்;
தவகைச் சாத்திரத்தும்,உலகத்து(ம்) நடப்பது கண்டிருந்து மைந்தா!
தனையில் மயக்கம் என்னே! சுருதி, யுத்தி,அநுபவத்தால் தெளிந்தீரயே. (163)

ந்தது (உ)ண்டானால் அன்றோ? பிறகு சாவதுதான் உண்டாம்;
ந்ததே இல்லை, என்னும் பிரமம் ஆவதுவும் நானே!
ந்தது நான் என்றாகில், பிரமம் அன்று அந்த நானே!
ந்ததும், இறந்தது(ம்) அற்ற பிரமமா(ம்) நானே! நானே! (164)

ன் என்ற பிரமமான நானே, நான் அறியேன் என்றால்,
ன் என்பது ஏது? பின்னை நம்முடைப் புந்தி என்னில்,
ன் அது, மயக்கம் தன்னில் சாகுமே; சாவாதாகில்,
ன் என நிறைந்திருந்த ஞானமா(ம்) நானே! நானே! (165)

மறந்தவாறு,எந்தவாறு நிலை தெரிந்திலன்? என்றாயேல்,
றிந்ததாம் சுழுத்தி தன்னில் ,ஆனந்தம் அதுவே ஆகும்;
மறந்ததற்கு ஆநந்தந்தான், குவலயம் தன்னில் இல்லை;
மறந்ததே இந்த ஆன்மா, நிதானம் இவ்வறிவு தானே. (166)

னத்தினால் எண்ணித் தானே ,வந்தது இவ்வுலகமாகும்;
னைத்திடில், அநேக லோகம் நிற்பது, அவ்வறிவில் அன்றோ;
னைத்தையும் கடந்து அப்பாலும்,அந்தமற்று,அறிவு இதாம் என்று,

ந்தவாறு இருந்து கொண்டே, ஆநந்தம் அனுபவிக்க,
ந்தவாறு இருந்து கொண்டால்? எனக்கு இது தெரியும் என்னில்,
ந்த மூன்று அவத்தை, தம்முள் எழுந்திடும் விருத்தி நீக்கில்,
ந்தவாறு இருந்து, நீயும் ஆநந்தம் அடையலாமே. (168)

தனா வசத்தினாலே வருகிற, விருத்தி எல்லாம்,
தினால் அடக்கலாகும்? என்று தான் விசாரம் செய்யில்,
ாதமாம் இராசன் தானாய், புந்தி, ஐம்புலன்கள் எல்லாம்,
தராய் இருக்கப் பெற்றால், சகலமும் அடங்குந்தானே. (169)

ருத்திகள் அடக்க, இன்னம், விநோதமாம் யோகத்தாலே,
நத்தி போல் ஊது(ம்) மூச்சை, சுகமுடன் அடக்கில் நிற்கும்;
நத்து அதற்கு இல்லை என்னில், காரண சரீரமாகி,
ருத்ததோர் அவித்தை தன்னை, பிடுங்கிடில் அடங்குந்தானே. (170)

ரண சரீரம் தன்னைக் களைவது எவ்வாறு ?என்று ஓதில்,
ரணம் பொய் சொல்லாதே; அதன் பொருள் அகத்தில் உய்த்து,
ரணமாகும் என் மேல், புவனங்கள் தோற்றம் என்று,
ரணை வந்ததாகில், தரித்திடும் அவித்தை எங்கே? (171)

ப்படியிருக்க, சித்தம் அலைதலால் ,விவகாரத்தில்
படிக் கூடும் ? என்னில், என்னை விட்டு ஒன்றும் இல்லை;
ப்படிக் கண்ட எல்லாம் என்மயம், என் கனாப் போல்,
பிதம் என்று ,தானே காண்கின்ற சித்து நானே. (172)

ந்து நான் நிறைந்தோன், என்ற திடம் மறவாதிருந்தால்,
ந்தனை எண்ணினாலும் ,ஏது செய்தாலும் என்ன?
த்திரை உணர்ந்த பின்பு, நிற்கின்ற கனாவே போல,
த்தனையும் பொய் தானே; ஆநந்த வடிவு நானே. (173)

ான் என உடலைத் தானே ,நம்பினேன் அநேக சன்மம்;
ராய், பெரியோர் ஆகி இருந்தவை எ(ல்)லாம், இப்போது,
ானலில் வெள்ளம் போலக் கண்டு, சற்குருவினாலே

ான புண்ணியமோ செய்தேன்! ஏது பாக்கியமோ காணேன்!
ானிலம் தனில் எழுந்த, நாரணன் கிருபையாலே,
ானியன் ஆனேன் நான்! உத்தரீயத்தை வீசுகின்றேன்!
ானியன் நின்னு, நானே தாண்டவம் ஆடுகின்றேன்! (175)

துவ ஞானம் வந்த சந்தோட அதிசயத்தால்,
தம் ஆடுவன் காண், என்ற நிலை முன்னமே அறிந்த,
தியம் அதனால் அன்றோ, தாண்டவா என்று அழைத்தார்;
த்தனை மகிமை உள்ளோர், அன்னையும், பிதாவும் தாமே. (176)

ந்தது ஓர் இவ்வாநந்த மகிழ்ச்சி யாருடன் சொல்வேன் யான்?
ந்தையில் எழுந்து, பொங்கி, செகம் எ(ல்)லாம் நிறைந்து, தேங்கி,
ந்தம் இல்லாதது ஆயிற்று; அப்படி குரு ,வேதாந்த மந்திரம்
நளும், ஈசன் மலர் அடி வணங்கினேனே. (177)

ந்தியாநந்தம் இந்த விதம் என, விளம்பினோமே;
தியால், இந்த நூலைப் பார்த்து, அநுபவித்த பேர்கள்,
தீய தரும நிட்டை நிலைதனை அறிந்து,
ன் முத்தியை அடைந்திருந்த, முனி வரர் ஆகுவாரே. (178)

ரணப் பொருளாம் வித்தியாநந்தம் விளங்க ஏதும்
ரணம் குறைவி(ல்)லாமல், கைவல்ய நவநீதத்தைப்
ணமாக்க வேண்டி, பூர்வ மா நன்னிலத்தில்,
ரண குரு ,நமக்கு நவின்றனர், யோகில் வந்தே. (179)

ல்வு சற்குருவின் பாதக் குளிர் புனல், தலை மேல் கொண்டால்
லகினில் தீர்த்தம் எல்லாம் , உற்ற பேறு அடைவார் போல,
ம(ம்) மெய்யாகிய கைவல்ய நவநீத நூலைக் கற்றோர்,
கலை ஞான நூல்கள் படித்த ,ஞானிகளாய் வாழ்வார். (180)

பாயிரம்	-	**7-பாடல்கள்**
தத்துவ விளக்கம்	-	**101-பாடல்கள்**
சந்தேகம் தெளிதல்	-	**180-பாடல்கள்**

ஸ்ரீதாண்டவேசுர சுவாமிகளின் மாணாக்கர்

கைவல்ய நவநீதத்தையும் குருநாதரையும் துதித்தல்

ண்ணல் தன் அருளினாலே அகம் புறமின்றி ஒன்றாய்
ண்ணம் இலக்கியார்த்தத்தின் பொருளது நானென்ன
ண்ணின சரீரமாதி நாதத்தின் உபாதியென்றே
ண்ணதாய் அனைத்தும் காணக் காட்டினன் தாண்டவேசன். (1)

ன்ற பதமாம் மூன்றற்கும் அது நீயானாய் எனும் பொருளில்
ன்ற துரியாதீதத்தில் தடையற்று இலங்கொண் சைந்நியம்
ன்றி உணர்ந்தோர் விகற்ப மயக்கு ஒழித்து எத்தடையு மூடறுத்துத்
ான்றித் தானே தானாவர் துலங்கும் தமக்கே சுவானுபவம் (2)

ஞு(ம்) மாவாக்கிய(ம்) நான்கும் இசைக்கும் வித்தியானந்தம்
ான்ன நாராயணன் பாதம் தொழுது துதித்தோர் துகளற்றோர்
ன்ன மாணாக்கன் குருவால் சந்தேகந் தீர்ந்திடு பதத்தே
ன்னி நிறைந்து நின்றோர்கள் தூய முத்தர் ஆகுவரே. (3)

ந்துவ விளக்கத்தாலும் சந்தேகம் தெளிதலாலும் ஒத்து
ருள்விடாத மாயாவுள் இருள் இரிய ஓங்கும் சித்ததாம்
ரி விளங்கச் செய்து பின் விருத்தி பேதப்புத்தியால்
ரும் ஐயத்தைப் புரையறத் தெளிவித்து ஆண்டான். (4)

ண்ட தேசிகனாம் ஐயன் நாரணன் அனந்தன் பாதம்
ண்டு ஆரோபத்தால் பொய் மயக்காய் வந்து அத்தை
ண்ட நல்ல அபவாதத்தான் மாய்த்து அருள் நோக்கத்து
ன்றும் காண்டிட வைத்து அளித்த காரணா போற்றி போற்றி. (5)

ஞான போத குரு ஸ்ரீமத் சிவசாத்மீகானந்த சுவாமிகள்

ற்றமாம் பிரமத்துக்கும், புறத்து உள விகாரங்கட்கும்;
ன்ற கூடத்தனுக்கும் , அகத்து உள விகாரங்கட்கும்;
ான்றிய பேதம், சற்றும் தோன்றாமல், மறைத்து மூடும்;
ன்றிய பவ வியாதி , உண்டாக்கும் உபாதி ஈதே. (43)

தாரம் மறைந்து போனால், ஆரோபம் எங்கே தோன்றும்?
தாரம் மறையாதாகில் , ஆரோபம் இ(ல்)லையே என்றால்,
தாரம், சமம் விசேடமாம் என இரண்டு கூறாம் ;
தாரம் சமமாம் எங்கும், ஆரோபம் விசேடமாமே. (44)

மதில், இது என்(னும்) சுட்டால்,சமானந்தான் மறைந்திடாது;
ு இது கயிறாம் எனும், விசேடந்தான் மறைந்து போகும்;
கம் எனும் சமானம் தன்னை,அஞ்ஞானம் மறைத்திடாது;
ர் விசேடமதாம் சீவன், பரம் எனும் அதனை மூடும். (45)

வல நிலை தோன்றாமல் கெடுத்தது, பஞ்சகோசம்;
னும், சகத்துமாகி செனித்த விட்சேபம் அன்றோ?
வரணந்தானே பாழ் அனர்த்தம்,என்று உரைத்தது ஏதோ?
வரும் குருவே! என்று வினாவிடின், மகனே கேளாய். (46)

ாற்றமாம் சத்தி தானும், துன்பமாம் பவமானாலும்,
ற்றலான் முத்தி சேர்வார்க்கு அனுகூலமாகும் ; காண் நீ !
ற்றமாம் பகல் காலம் போல், உபகாரம் நிசியால் உண்டோ ?
ற்றம் என்ன உரைப்பேன்?மைந்தா! மறைப்பது மிகப் பொல்லாதே. (47)

த்தியில், பிரளயத்தில், தோற்றமாம் சகங்கள் மாண்டும்,
முத்திய பவம் போய், முத்தி அடைந்தவர் ஒருவர் உண்டோ?
ழுத்த விட்சேபம் எல்லாம், முத்தியில் கூட்டு கிற்கும் ;
ாழுத்த ஆவரணம் , முத்தி கூடாமல் கெடுத்த கேடே. (48)

தியில் வெள்ளி போலத் தோன்றிய தோற்றமான,
தியும் பொய்யே என்றால்? சத்தி சாதனமா வந்த
த்தியும், பொய்யாம் என்னில், மோக நித்திரை விலங்கால்,